Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 1000. Ἑξάμηνη δρχ.550. Τρίμηνη δρχ.300. Τὸ φύλλον δρ. 30
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαί, τσὲκ κτλ.) ἀνωνύμως: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐριπίδου, 42 — Ἀθῆναι».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱαδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 49ος | *Ἀθῆναι, 15 Αὐγούστου 1942* | *Ἔτος 64ον.—Ἀριθ. 37*

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ BERTHE BERNAGE

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἐπιτέλους ἔφθασε ἡ ἡμέρα νὰ φύγουν γιὰ τὴν ἐξοχή. Καὶ τὰ πέντε παιδιὰ χαίρουνταν ποὺ θὰ πήγαιναν στὸ μικρό τους κτῆμα ποὺ εἶχαν σὲ μιὰ γελαστὴ παραλία τοῦ Κορινθιακοῦ, κι' ἡ Μαλάμω περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους, γιατὶ ἀγαποῦσε μὲ πάθος τὴ φύση. Γνώριζε κάθε πουλὶ ἀπὸ τὸ κελαϊδημά του, κάθε δέντρο καὶ φυτὸ μὲ τὸνομά του. Οἱ μεγάλες της ὅμως ἀγάπες ἦταν ὁ σκύλος, ἡ γάτα καὶ τὰ κουνέλια. Φέτος μάλιστα εἶχε γεννηθεῖ ἕνα κουνελάκι ἄσπρο, ποὺ ἡ Μαλάμω τὸ ἔβγαλε Χιονούλη. Ἦταν ὡραιότατο, μὰ ἡ Μαλάμω ἔβρισκε πὼς ὄχι μόνο στὴν ὀμορφιὰ ἀλλὰ καὶ στὴν ἐξυπνάδα δὲν εἶχε τὸ ταίρι του. Ἡ Διάνα, ὅταν τὴν ἔβλεπε νὰ παίζῃ μαζί του, σούρωνε περιφρονητικὰ τὰ χείλια της.

—Τί χωριάτικα γοῦστα ποὺ ἔχει! Σωστὴ Μαλάμω!

Μιὰ μέρα ὁ ταχυδρόμος ἔφερε ἕνα γράμμα μὲ κάτι παράξενα ξενικὰ γραμματόσημα.

—Θὰ εἶναι ἴσως ἀπὸ τὸ νοῦνό μου ποὺ θὰ παρακαλῇ νὰ μὴ μὲ βάλουν ἐσωτερική, σκέφθηκε ἡ Μαλάμω μὲ χτυποκάρδι.

Μάταιη ἐλπίδα! Τὸ γράμμα ἦταν ἀπὸ τὸν μακρυνὸ ξάδελφο Ἀνδρέα Πεταλᾶ, τὸν πατέρα τῶν ὀκτὼ παιδιῶν ποὺ ζοῦσε κι' αὐτὸς στὶς Ἰνδίες.

—Μοῦ γράφει κάτι φοβερό, εἶπε ὁ κ. Ἀγγελίδης. Ὁ μεγάλος του ὁ γιὸς ἔπαθε ἕνα κυνηγετικὸ δυστύχημα καὶ κινδύνευσε νὰ χάσῃ τὴ ζωή του. Εὐτυχῶς ἐσώθηκε, ἀλλὰ ἔχασε προσωρινὰ τὴν ὅραση. Οἱ γιατροὶ τοῦ σύστησαν νὰ ἔρθῃ σὲ ἠπιώτερο κλῖμα καὶ ἀποφάσισαν νὰ τὸν στείλουν στὴν Ἑλλάδα. Μοῦ γράφει λοιπὸν ὁ Ἀνδρέας, ἂν μποροῦμε νὰ τοῦ νοικιάσουμε μιὰ βίλλα στὴν ἐξοχή, μὰ ἀρκετὰ κοντὰ στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὸν παρακολουθοῦν οἱ γιατροί. Ὁ Ἄλκης πρόκειται νὰ ταξιδέψῃ μαζὶ μὲ τὴν Ἰνδὴ παραμάνα του, τὴ Λαλά, καὶ θὰ ἐπιβιβαζόταν στὸ ἀεροπλάνο τῶν Ἰνδιῶν ποὺ πιάνει κάθε Τρίτη καὶ Παρασκευὴ στὸ Τατόϊ. Ἴσως ὅμως νὰ ἔχῃ φθάσει κιόλας. Ὁ Ἀνδρέας μοῦ γράφει πὼς ὁ γιός του θὰ ἔφευγε στὶς 3 Ἰουλίου καὶ σήμερα ἔχουμε 7. Τὸ γράμμα ἐστάλθηκε ἐδῶ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ ἄργησε νὰ φτάσῃ. Μαρία μου, συνέχισε ὁ κ. Ἀγγελίδης, γυρίζοντας κατὰ τὴ γυναῖκα του, φεύγω ἀμέσως γιὰ τὴν Ἀθήνα. Ὁ Ἀνδρέας μοῦ γράφει σὲ ποιὸ ξενοδοχεῖο θὰ μείνῃ πρὸς τὸ παρὸν ὁ γιός του. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ διαμονή του εἶναι βέβαια προσωρινή. Πρέπει νὰ τοῦ βροῦμε ἕνα σπίτι στὴν ἐξοχή. Τί λὲς ἐσύ, Μαρία μου, ποὺ ἔχεις πρακτικὸ πνεῦμα; Ἐνόσῳ θὰ ἑτοιμάζω ἐγὼ τὸ αὐτοκίνητο, βρὲς μιὰ λύση.

—Δὲν βλέπω παρὰ μιὰ μόνο, πρότεινε ζωηρὰ ἡ κ. Ἀγγελίδη. Νὰ πάρουμε τὸν Ἄλκη ἐδῶ. Εἴμαστε μόλις πενήντα χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα, τὸ κλῖμα εἶναι θαυμάσιο, τὸ σπίτι εἶναι μεγάλο κι' ἄνετο. Τὸ καϊμένο τὸ παιδί! Ἄρρωστο, δυστυχισμένο, ὁλομόναχο! Ποῦ ἀλλοῦ θὰ βρῇ τὴ στοργὴ καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔχει τόση ἀνάγκη;

— Καὶ θὰ φέρῃς καὶ τὴν παραμάνα του ἐδῶ;

Ἡ κυρία Ἀγγελίδη κατσούφιασε.

— Μεγάλη ἀναποδιά, εἶπε. Αὐτὸ εἶναι στ' ἀλήθεια τὸ μόνο μελανὸ σημεῖο.

— Ὄχι, τὸ σταχτὶ θέλεις τὰ πῆς μαμά μου, διόρθωσε ὁ Ἀριστείδης γελώντας. Σὰν Ἰνδὴ ἡ Λαλὰ θὰ εἶναι καφετιά, ἢ μᾶλλον καφὲ μὲ γάλα.

—Ἀλήθεια, καὶ θὰ μᾶς φέρῃ ἐδῶ ὅλες τὶς περίεργες συνήθειες τοῦ τόπου της. Καὶ θὰ τσακώνεται ὅλη ὥρα μὲ τὴ Ζαμπέττα. Τόσο τὸ χειρότερο, Παῦλο μου. Θὰ φέρῃς τὸν Ἄλκη καὶ τὴ Λαλὰ μαζί. Ἔχω ὅμως τὴν ἰδέα πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃς μαζί σου κι' ἕνα ἀπὸ τἀγόρια. Ἔτσι ἡ πρόσκληση θὰ φανῇ πιὸ οἰκογενειακή.

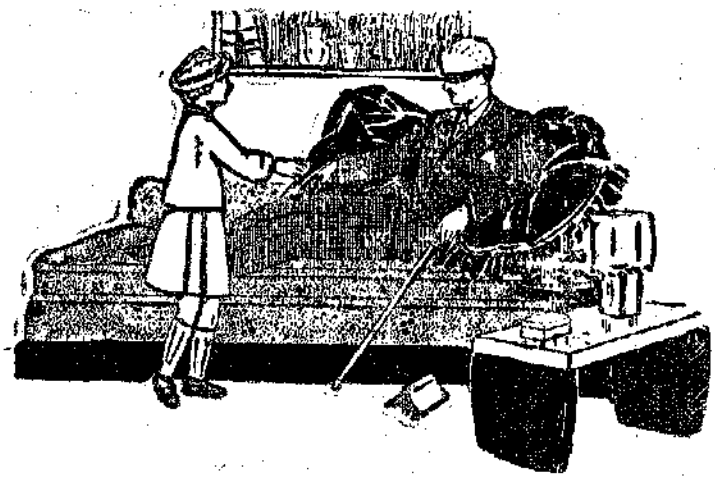

«— Χαίρω πολὺ γιὰ τὴν γνωριμία, εἶπε ὁ Ἄλκης καὶ ἄπλωσε τὸ λευκὸ κι' ἀδύνατο χέρι του. . .»

—Ὦ μαμά, ἀναστέναξε ὁ Θέμης, εἴμαστε καλεσμένοι στοῦ Θεοχάρη γιὰ σήμερα τ'ἀπόγευμα. Μᾶς ἑτοιμάζουν παγωτὸ καὶ θὰ χορέψουμε! Ἂν δὲν πᾶμε, θὰ τοὺς χαλάσουμε ὅλη τὴ διασκέδαση.

— Μπαμπᾶ, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἐρχόμουν ἐγὼ μαζί σου στὴν Ἀθήνα, εἶπε μιὰ ἤρεμη φωνούλα.

—Ἐσύ, Μαλάμω μου; Γιατί; Δὲν θέλεις νὰ χορέψῃς; Δὲν σ' ἀρέσει τὸ παγωτό; Ἔλα λοιπόν, ἀφοῦ τὸ προτιμᾶς. Θὰ κρατήσῃς συντροφιὰ στὸν Ἄλκη ἐνόσῳ ἡ Λαλὰ θὰ ἑτοιμάζῃ τὰ πράγματά του. Πήγαινε νὰ ντυθῇς, ἐγὼ θὰ βγάλω τὸ αὐτοκίνητο.

—Νὰ γίνῃς ὁμορφη γιὰ νὰ κάνῃς φιγούρα στὸν ξάδερφο ἀπὸ τὶς Ἰνδίες! φώναξε ὁ Θέμης.

[Διασκευή]
(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΟΔΑΡΟΔΡΟΜΟΣ

Τίποτα δὲν εἶναι τόσο διασκεδαστικὸ σὰν τὸν ποδαρόδρομο! Ξεκινᾶς ὅποτε θέλεις, περπατᾶς μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ σ' ἀρέσει, σταματᾶς ἐκεῖ ποὺ προτιμᾶς.

Πόσοι γνώριμοι, στὸ δρόμο, ποὺχες νὰ συναντήσῃς ἀπὸ καιρό! πόσες ὁμορφιές, ποὺ τὶς προσέχεις γιὰ πρώτη φορά, τί κόσμος, τί παιδιά! Μὰ τόσο πολλὰ ὡραῖα σπίτια ἔχει ἡ Ἀθήνα; τόσα περιβολάκια στὶς πλατεῖες, στὶς συνοικίες τόσα μαγαζιά;

Καὶ τί καλόκαρδες ροδοκόκκινες φυσιογνωμίες! Χωρὶς ἄλλο θὰ σηκώθηκαν ὅλοι πολὺ πρωί, καὶ θὰ πλύθηκαν μὲ κρύο νερό. Τρέχουν, τρέχουν βιαστικοί μὴν ἀργήσουν.

Δὲ βλέπεις κανένα νευριασμένο ἢ κακόκεφο. Γελοῦνε, ἀστειεύονται, φωνάζουν. Ποῦ τὰ κατσουφιασμένα πρόσωπα τοῦ τράμ! Ὁ κύριος προϊστάμενος, ἀγουροξυπνημένος ἀπὸ τὸν ἥλιο, ποὺχε πλημμυρίσει τὸ δωμάτιό του, τσακωνόταν μὲ τὸ φοιτητὴ ποὺ διάβαζε ὅλη τὴ νύχτα. Ἡ δεσποινὶς δακτυλογράφος τἄχε μὲ τὴ δουλίτσα ποὺ πλησίασε τὸ καλάθι της στὶς μεταξωτές της κάλτσες. Μόνο τὰ μαθητούδια ἦταν χαρούμενα. Καὶ πηδοῦσαν, καὶ γελοῦσαν...

Τώρα εἴμαστε ὅλοι παιδιά. Μᾶς ἔκανε χαρούμενους ὁ δρόμος, ἡ κίνησι, ὁ καθαρὸς ἀέρας. Ἕν δυό, ἕν δυό...

Ποδαρόδρομος καὶ πάλι ποδαρόδρομος!

ΚΙΤΣΑ ΜΑΑΙΚΟΥΤΗ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἔτσι ὁ Φίλιππος κι' ὁ Λίλυδελ ἔμειναν ἐκεῖ - πέρα μονάχοι.

Ὁ γιὸς τῆς Κελίνας δυσκολεύθηκε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν παλιό του φίλο καὶ προστάτη.

— Καλέ, σεῖς εἶσθε, κύριε Φίλιππε; τοῦ ἔλεγε κατάπληκτος. Ποῦ νὰ σᾶς γνωρίσω μ' αὐτὰ τὰ ὡραῖα ροῦχα κι' ἔτσι ποὺ μεγαλώσατε!..

— Ναί, Λίλυδελ, ἐγὼ εἶμαι, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Φίλιππος.

Καὶ τοῦ ἔκαμε χίλιες ἐρωτήσεις. Ἀπὸ ποῦ ἦρθε; Πῶς βρέθηκε στὴ Νέα Ὑόρκη; Πόσον καιρὸ ἦταν ἐκεῖ; Εἶχ' ἔρθει μαζί του κι' ἡ Κελίνα; Κι' ἡ Δέα τί ἔκανε; τὴν ἄφησε καλὰ στὴ Νέα Ὀρλεάνη;.. Ἀλλὰ σαστισμένος ἀκόμα, ὁ μικρὸς ἀράπης τὸν κοίταζε χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντᾷ, σὰ νὰ εἶχε πάθει γλωσσοδέτη.

— Θὰ μιλήσῃς ἐπὶ τέλους; τοῦ φώναξε μανυπομονησία ὁ Φίλιππος. Πές μου ἀμέσως, πῶς ἦρθες ἐδῶ;

Σὰ νὰ ξύπνησε, σὰ νὰ συνῆλθε, τὸ ἀραπάκι ἀποκρίθηκε:

— Μὰ νά, μ' ἕνα βαπόρι... μ' ἕνα πολὺ μεγάλο βαπόρι, ἀπὸ κεῖνα ποὺ ξέρετε... Ἡ μητέρα μου μ' ἔδειρε, γιατί... γιατὶ τῆς ἔχασα κάτι λεφτά... δηλαδὴ δὲν τῆς τὰ ἔχασα... ἀλλά... ἀγόρασα μὲ δαύτα γλυκὰ κι' ἄλλα πράμματα καὶ τὰ μοίρασα στοὺς φίλους μου... Ἔφαγα ὅμως κι' ἐγὼ μερικά... Τότε λοιπὸν ἡ μητέρα μου θόμωσε καὶ μ' ἔδειρε πάρα πολύ. Τότε λοιπὸν θύμωσα κι' ἐγώ, ἔτρεξα ἴσια στὸ λιμάνι, καὶ κρύφτηκα μέσα στὸ μεγάλο βαπόρι ποὺ στεκόταν ἐκεῖ, ἕτοιμο νὰ φύγῃ.

—Ἔτσι πές μου!.. Τώρα κατάλαβα... Τόσκασες δηλαδὴ τῆς μητέρας σου...

— Μ' ἀφοῦ μ' ἔδειρε καὶ μ' ἔδερνε καθεμέρα; Τότε λοιπὸν δὲν μπόρεσα πιὰ νὰ ὑποφέρω καὶ τῆς τόσκασα.

— Καὶ πῶς σὲ κράτησαν στὸ βαπόρι;

— Μὰ ἤμουν κρυμμένος. Ὅταν βγῆκα ἀπὸ τὸν κρυψώνα μου, τὸ βαπόρι εἶχε ξεκινήσει. Τότε λοιπόν, τί νὰ μ' ἔκαναν; νὰ μὲ πετοῦσαν στὴ θάλασσα; Μὲ κράτησαν, μοῦδιναν μάλιστα καὶ φαΐ. Μόνο ποὺ ἀρρώστησα, γιατὶ εἶχε φουρτούνα κι' ἡ θάλασσα μὲ πειράζει...

—Ἄ, Λίλυδελ! Δὲν εἶναι καθόλου καλὸ αὐτὸ ποὺ ἔκαμες! Δὲ συλλογίσθηκες τὴν καϊμένη τὴν Κελίνα;

—Δὲ βαρυέστε! ἐκείνη τώρα θὰ εἶναι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ μὲ ξεφορτώθηκε... Θὰ νομίζῃ μάλιστα πῶς πνίγηκα, γιατί, καθὼς ἔφευγα, ἔρριξα ξεπίτηδες στὸ ποτάμι τὸ καπέλλο μου καὶ τὴ μπλούζα μου.

—Ὤ, Λίλυδελ! τὄκαμες κι' αὐτό; Τί κακό!.. Τὴ δύστυχη τὴ μητέρα σου!.. Καὶ πόσος καιρὸς εἶναι ἀπὸ τότε;

— Τὸ περασμένο φθινόπωρο... Εἴχατε ἕνα χρόνο ποὺ λείπατε κι' ἐλέγαμε πῶς δὲν θὰ γυρίσετε πιά...

—Ὥστε ἀπὸ τὸ περασμένο φθινόπωρο βρίσκεσαι ἐδῶ; Καὶ τί ἔκανες; πῶς ἐζοῦσες;

— Νά, ἤμουν σὲ μιὰ μαύρη κυρία ποὺ ἔχει οἰκοτρόφους. Μὲ πῆρε δηλαδὴ γιὰ ὑπηρέτη. Ἦταν ὅμως κακὴ καὶ τσιγγούνα. Φαντασθῆτε, μ' ἔδειρε γιατὶ κράτησα κάτι λεφτὰ ποὺ εἶχαν πέσει χάμω στὸ πάτωμα. Ἡ κυρία ἤθελε νὰ τῆς τὰ δώσω. Ἐγὼ ἤθελα νὰ τὰ κρατήσω. Τότε λοιπὸν ἐκείνη μ' ἔδειρε, μοῦ ἔβγαλε καὶ τὴ στολή μου καὶ μ' ἔκαμε νὰ ξαναφορέσω τὰ κουρέλια μου. Ἐφώναξε μάλιστα κι' ἕναν ἀστυφύλακα νὰ μὲ πάῃ φυλακή. Τότε λοιπὸν ἐγὼ τὄβαλα στὰ πόδια καὶ δρόμο!.. Τότε λοιπὸν οἱ μάγκες τοῦ δρόμου μὲ πῆραν ἀπὸ πίσω κι' ἄρχισαν νὰ μὲ χτυποῦν. Μαζεύτηκαν ἕνα σωρὸ κακόπαιδα, μὲ περικύκλωσαν καὶ... στὸ τέλος θὰ μὲ σκότωναν, ἂν δὲν ξεφυτρώνατε σεῖς, κύριε Φίλιππε, νὰ μὲ γλυτώσετε. Τί θάμμα!..

— Τὰ παραλές, Λίλυδελ! Σώπα τώρα ποὺ θὰ σὲ σκότωναν... μερικὲς γροθιὲς θἄτρωγες ἀκόμα, καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, θά σοῦ ἄξιζαν, γιατὶ δὲν ἔκαμες καθόλου καλὰ νὰ κρατήσῃς τὰ λεφτὰ τῆς κυρίας σου.

— Μ' ἀφοῦ τὰ βρῆκα χάμω; Δικά μου δὲν ἦταν; Μήπως τὰ ἔκλεψα;

Ὁ Φίλιππος κατάλαβε πῶς θἄχανε τὰ λόγια του ἂν ἐπιχειροῦσε νὰ διδάξῃ τὸν Λίλυδελ τί θὰ πῇ «δικό σου» καὶ «δικό μου». Κοίταξε μὲ οἶκτο τὰ ξεσχισμένα του ροῦχα καὶ τοῦ εἶπε:

— Καλὰ τώρα, μὴν κλαῖς. Κι' ἔλα μαζί μου πᾶμε στὸ σπίτι. Θὰ παρακαλέσω τὴ μαμμὰ νὰ σοῦ δώσῃ κανένα ροῦχο ἀπ' τὰ δικά μου καὶ θὰ σὲ περιποιηθῶ.

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἔτρεξαν ὡς τὸ μέγαρο τῆς λαίδης Ἔνσβορτ, ποὺ κι' ἀπέξω ἄφησε τὸν Λίλυδελ ἐκστατικό.

— Σὲ τί ὡραῖο σπίτι κάθεστε! ἔλεγε καὶ ξανάλεγε.

Ὁ Φίλιππος ἀνέβηκε ἴσια στὴν κάμαρα τῆς κυρίας Ἔνσβορτ καὶ μπαίνοντας, χωρὶς κἂν νὰ χτυπήσῃ ἀπὸ τὴ βία του, τῆς φώναξε μὲ χαρά:

— Μαμμά! μαμμά! Ὁ Λίλυδελ εἶν' ἐδῶ!

— Ποιὸς Λίλυδελ; ἔκαμε ἡ κ. Ἔνσβορτ ποὺ εἶχε ξεχάσει καὶ τὸ ἀραπάκι καὶ τὄνομά του.

— Πῶς; τὸν Λίλυδελ δὲν θυμᾶστε, τὸ γιὸ τῆς Κελίνας;..

—Ἄ, ναί, τώρα θυμήθηκα... Τὸ ἀραπάκι ποὺ σοῦ ἔφερε τὰ ροῦχα, ἐκείνη τὴν ἡμέρα ποὺ ἦρθες στὸ σπίτι μας, στὴ Νέα Ὀρλεάνη...

— Ναί, ναί, ἀκριβῶς! Καὶ μάλιστα ἐκεῖνα τὰ ροῦχα τοῦ τὰ χαρίσατε, γιατὶ ἐμένα μοῦ κάνατε ἄλλα... Νὰ ἰδῆτε ὅμως τί κουρέλια φορεῖ τώρα καὶ πῶς κρυώνει ὁ καϊμένος!.. Τὸν βρῆκα στὸ δρόμο... Εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ ἦρθε ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ μὲ ζητοῦσε σ' ὅλη τὴν Νέα Ὑόρκη... Κάτι παλιόπαιδα στὸ δρόμο τὸν βρῆκαν ἀπροστάτευτο καὶ τὸν πείραζαν, τὸν βασάνιζαν.

Παράφραση ἀπὸ τὸ γαλλικό.
(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ

ΠΟΙΟΣ ΝΑ ΣΟΥΔΩΚΕ ΦΤΕΡΑ;

Ποιὸς νὰ σοῦδωκε φτερά,
δυνατὰ κι' ἀστραφτερά
Κι' ἤρθες ἄξαφνα μιὰ φωτεισμένη μέρα;..
Τὰ λαγκάδια, τὰ βουνά,
τὰ πυκνά, τὰ σκοτεινὰ
πῶς τὰ πέρασες καὶ μοῦρθες ἀπὸ πέρα;..

Μάγισσες τρελλές, ξωθιές,
νεραϊδόκορες ξανθές,
Δὲ ζητήσαν νὰ σοῦ κλείσουνε τὸ δρόμο;..

Δὲ φανῆκαν τὰ κακὰ
τῶν βουνῶν τ' ἀγερικὰ
μ' ἄγρια μάγια, νὰ σοῦ φέρουν σύγκρουο, τρόμο;..

Θἄκανες πολὺν καιρό!..
Ἕνα τόσο - δά μωρὸ
μοναχό σου, πῶς τὸν βρῆκες, πέ μου,

πῶς δὲ σκιάχτηκες, καὶ πῶς
γούρμασε γιὰ μὲ ὁ καρπὸς
ποὺ στὸν κόρφο μου ἔχει γείρει, τώρα, γιέ μου;..

Πῶς κεῖ πάνου στὰ ψηλὰ
ποὺ τ' ἀστέρι σοῦ γελᾶ,
γλύστρησες, δίχως κανεὶς νὰ σὲ ὁδηγάῃ;
Μὴ τῆς Μάνας ἡ καρδιὰ
τὰ γνωρίζει τὰ παιδιὰ
πρὶν ἀκόμα γεννηθοῦν, καὶ τὰ βοηθάει;..

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ - ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

FRANSIS CARCO

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΑΛΛΗ ΖΩΗ

Κανεὶς δὲ βρισκόταν στὸ δρόμο τοῦ περιπάτου. Ὁ Σηκουάνας, φουσκωμένος ἀπ' τὰ νερὰ τῆς Ντουΐζ, εἶχε πλημμυρίσει ἀριστερὰ ἕνα λιβάδι, καὶ τὸν ξεχώριζα μέσα ἀπ' τὰ δέντρα νὰ κυλᾷ ξεχειλισμένος κατὰ τὸ μόλο. Ἡ δροσιά, ἡ σιγαλιά, ἡ ἀγνότητα ποὺ ἀναδίνουνταν ἀπὸ τοῦτο τὸ χαριτωμένο περίγυρο μ' ἐπηρέαζαν σιγὰ σιγά.

Ὅπως λίγο πρὶν στὴν πόλη, κάθε λεπτομέρεια ξυπνοῦσε ἀμέσως μιὰν ἀνάμνηση, καὶ καθὼς προχωροῦσα στὴ θολωτὴ δεντροστοιχία ποὺ τὴν ἔκλειναν ἀνάριες φυλλωσιές, τοῦτες οἱ ἀναμνήσεις γίνονταν πιὸ πολλὲς καὶ πιὸ ζωντανές. Ξανάβλεπα τὸν ἑαυτό μου καθισμένο στὴν ἀκροποταμιὰ ἢ νὰ πηδᾶ μὲ τὄνα πόδι στὸν ἔρημο δρόμο ἢ νὰ ξαναπαίρνῃ τρέχοντας τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ. Μοῦ φαινόταν πῶς ἄκουα νὰ κροταλοῦν σὲ κάθε βῆμα μολύβια καὶ κοντυλοφόροι στὸ βάθος τῆς μαθητικῆς μου σάκκας. Μιὰ μυρωδιὰ ἀπὸ λειχῆνες, χῶμα, βρῦα καὶ βρεμένο ξύλο ποὺ σαπίζει, ἦταν διάχυτη στὴν ἀτμόσφαιρα. Τέλος — καὶ τοῦτο ἐκορύφωσε τὴ φαντασίωση — κάποιο ἀγοράκι ποὺ δὲν τὸ ἔβλεπα καὶ ποὺ οἱ σύντροφοί του θὰ τὸ παράτησαν νὰ πορεύεται μόνο στὸν δρόμο τοῦ περιπάτου, ἐφώναξε ξαφνικά: Οὔ ου! Οὔ... ου!

Ἐκεῖνος ὁ ἀπάνω δρόμος ποὺ συναντοῦσε λίγες ἑκατοντάδες μέτρα πιὸ κάτω αὐτὸν ποὺ βρισκόμουν ἐγώ, μᾶς ἄρεσε περισσότερο. Ἐπήγαινε ἀπὸ τὸ κοιμητήριο στὸ μόλο περνώντας γιὰ λίγο στὰ δεξιὰ μπροστὰ στὸν τοῖχο τοῦ κατηχητηρίου. Αὐτὸ τὸ παιδάκι ποὺ φώναζε θὰ ἔφευγε, ὅπως φαινόταν, ἀπὸ κεῖ. Ἦταν πέμπτη κι' οἱ ἔντεκα εἶχαν σημάνει πολλὴν ὥρα πρὶν σ' ὅλα τὰ ρολόγια στὶς ἐκκλησιές. Κι' ἔτσι τίποτα δὲ μοῦ φαινόταν ἀλλαγμένο. Ἔνοιωθα μιὰ βαθειὰ ἠρεμία. Αὐτὴ τὴν ἴδια ὥρα ξεφεύγαμε κι' ἐμεῖς κεῖ πάνω ἀπ' τὴν κατήχηση· καὶ δὲν ξαφνιάστηκα πολὺ ποὺ εἶδα σὲ λίγο πέντε ἕξη παιδάκια νὰ ξεπροβάλουν γελώντας ἀπὸ ἕναν δρομάκο, ἐνῶ ἡ φωνὴ ἐκείνου ποὺ τὄχαν παρατήσει τὰ ἔκραζε θρηνητική.

Ἡ μικρὴ συντροφιὰ μ' ἐπροσπέρασε δίχως νὰ μὲ κοιτάξῃ κι' ἐξαφανίστηκε τρέχοντας πίσ' ἀπ' τοὺς θάμνους τοῦ δρομάκου. Τὸ μεγαλύτερο ἦταν δὲν ἦταν δώδεκα χρονῶν. Φοροῦσε μαύρη ποδιά, μπερὲ καὶ κοντὲς κάλτσες, μὰ δὲν ἦταν τὸ ντύσιμό του ποὺ μοῦ θύμισε τὰ παιδικά μου χρόνια σὲ τούτη τὴ μικρὴ ἀποξεχασμένη πολιτεία. Πιὸ πολὺ μ' ἔφερε κοντά τους ὁ τρόπος ποὺ μ' ἐπροσπέρασαν βιαστικά, δίχως νὰ προσέξουν οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν παρουσία μου, ποὺ μὲ ἀγνόησαν. Ἡ εὐχαρίστησή μου διπλασιαζόταν. Ἀναπολοῦσα τὸν καιρὸ ὅπου ἐνοιώθαμε γιὰ τοὺς μεγάλους μιὰν ἔνστιχτη δυσπιστία καὶ κάποια ἀνεξήγητη ἀποστροφή, ποὺ μᾶς ἔσπρωχνε νὰ τοὺς ἀποφεύγουμε καὶ νὰ δημιουργοῦμε ἔτσι τὴν ἀπόσταση ποὺ μᾶς χρειαζόταν γιὰ νὰ ζοῦμε ὅπως μᾶς ἄρεσε. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ οἱ μεγάλοι δὲν ἐπιμέναν. Μᾶς ἄφιναν στὴν ἄγρια, τὴ μυστηριακὴ διάθεσή μας καὶ κανεὶς μας δὲν ξεθαρευόταν μαζί τους.

Ἐκεῖνοι ποὺ ἔμεναν στὸν τόπο τὴν ἐποχὴ τῶν μεγάλων διακοπῶν ἐξαιροῦσαν ἕνα γέρο κύριο, μὲ ἄσπρα μαλλιά, ἀξιοπρεπῆ κι' ἀξιαγάπητο. Ἦταν ὁ πυργοδεσπότης. Εἶχε πάνω ἀπὸ ἑκατὸ ἐγγόνια καὶ διαιγγόνα καὶ τὸ τραπέζι δὲν ξεστρωνόταν ποτὲ γιὰ νὰ ἐξυπηρετῆ τοὺτους τοὺς πολυάριθμους ἀπογόνους. Καὶ κάποτε δὲν ξεχώριζε ἀμέσως τὴ συγγένεια ποὺ τὸν συνέδεε μὲ τοὺς φιλοξενούμενούς του. Καθὼς περπατοῦσε στὸ πάρκο του, μὲ τὶς γκέτες του, γαντζωμένος κι' ἀκουμπώντας σ' ἕνα μπαστούνι, ἐσυναντοῦσε πολλὰ κοριτσάκια ἢ ἀγόρια ποὺ σκαρφάλωναν στὰ δέννρα, τὰ σταματοῦσε καὶ τὰ ρωτοῦσε.

—Γιὰ στάσου. Πῶς σὲ λένε, παιδί μου; Ποιανοῦ εἶσαι γυιός, κόρη; Ἐξήγησέ μου! καλά, πρόσθετε σὲ λίγο. Ἔφυγε, ἐκατάλαβα. Λοιπὸν κάθεσαι στὸ Νανσὺ ἢ στὴ Λάγκρ;

— Στὸ Νανσύ, παππού.

— Ναί! ναί! στὸ Νανσύ. Καθὼς τὸ ἔλεγα. Στὸ Νανσύ, σωστά. Καὶ διασκεδάζεις; Εἶσ' εὐχαριστημένη;

—Ὦ! ναί.

Εἴχαμε γνωριστεῖ μ' ἕναν ἀπ' τοὺς ἐγγονοὺς τοῦ καλοῦ γέροντα. Αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν ἐρχόταν στὸ γυμνάσιο μαζί μας. Ἕνας παππᾶς ἔκανε μάθημα σ' αὐτὸν καὶ στ' ἀδέρφια του. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἑτοιμαζόταν γιὰ τὴν πρώτη μετάληψη, ἐρχόταν στὴ λειτουργία καὶ κάποτε στὴν κατήχηση. Σ' αὐτὸν χρωστοῦσα τὴν πρόσκληση στὸν πύργο μαζὶ μὲ δυὸ τρεῖς συμμαθητές μου. Ἔτσι μπόρεσα νὰ ἐξακριβώσω πῶς ὅ,τι λεγόταν γι' αὐτὴ τὴν παράξενη καὶ σημαντικὴ οἰκογένεια ἦταν σωστό.

(Μετάφραση)
(Ἀκολουθεῖ) ΖΩΗ ΓΟΡΤΥΝΙΑΤΗ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΕΓΚΩΜΙΟ ΤΗΣ... ΦΑΛΑΚΡΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΩΑΝΝΗΣ ὁ Χρυσόστομος, Βασίλειος ὁ Μέγας, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος — οἱ τρεῖς γεραροὶ «Ἱεράρχαι» — μαζὶ μὲ τὸν πολὺ Ὠριγένη, τοὺς δυὸ Κλήμεντας, τὸν Κύριλλο, τὸν Ἰουστῖνο, κι' ἄλλους δέκα Ἐπισκόπους τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσης, εἶναι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ μὲ τὰ συγγράμματά τους, τοὺς λόγους τους, τὶς ἐπιστολές τους, ὑπερασπίσθηκαν τὴν ὀρθοδοξία κατὰ τῶν αἱρέσεων τῶν πρώτων μετὰ Χριστὸν αἰώνων, καθιέρωσαν τὸ «Σύμβολο τῆς Πίστεως», καὶ στερέωσαν γιὰ πάντα τὸν Χριστιανισμό. Σ' ἕνα ἔξοχο βιβλίο μὲ τὸν τίτλο «Μεγάλαι μορφαὶ τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας», ὁ σοφὸς καθηγητὴς τῆς Πατρολογίας στὸ Πανεπιστήμιο κι' ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Δημήτριος Σ. Μπαλᾶνος μᾶς ἐξιστορεῖ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο αὐτῶν τῶν ἁγίων Πατέρων. Τὸ βιβλίο τοῦ κ. Μπαλάνου μᾶς μαθαίνει πολλά. Κι' ἐπειδή, χωρὶς νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὸ ἐπιστημονικὸ πλαίσιο, εἶναι κι' ἐκλαϊκευτικό, γραμμένο δηλαδὴ γιὰ τοὺς πολλούς, σὲ ἁπλὴ καθαρεύουσα γλῶσσα, κι' ἐπειδὴ ἀκόμα τὸ διαπνέει ἕνα ἐλεύθερο πνεῦμα, χωρὶς θεολογικὲς ὑπερβολὲς κι' ἀκρότητες, τὸ συσταίνω καὶ στοὺς μεγαλύτερους ἀπὸ σᾶς. Τὸ διάβασμά του, ἄκοπο, διασκεδαστικὸ ἀκόμα, θὰ σᾶς ἔδινε μεγάλη ἀπόλαυση κι' ὠφέλεια.

Ἀνάμεσα στοὺς Πατέρες ποὺ βιογραφεῖ ὁ κ. Μπαλᾶνος, εἶναι κι' ὁ Κυρηναῖος Συνέσιος, ποὺ γεννήθηκε στὴν Κυρήνη τὸ 370, καὶ πέθανε τὸ 414, ἀφοῦ πρὸ τεσσάρων μόλις ἐτῶν εἶχε χειροτονηθεῖ, σχεδὸν μὲ τὴ βία — γιατὶ δὲν θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ἱκανὸ — ἐπίσκοπος Πτολεμαΐδος. Ἦταν ὁλωσδιόλου «ἰδιάζων ἐκκλησιαστικὸς τύπος», Ἕλλην μαζὶ καὶ Χριστιανός, σπουδαῖος φιλόσοφος καὶ γενναῖος πολεμιστής, φίλαθλος καὶ φιλότεχνος μεγάλος. Ἔγραψε πολλὰ σοβαρὰ ἔργα, ἀλλὰ καὶ μερικὰ εὔθυμα, παιχνιδιάρικα, ἀστεῖα. Ἀνάμεσα σ' αὐτά, εἶναι καὶ μιὰ μικρὴ πραγματεία μὲ τὸν τίτλο «Φαλάκρας ἐγκώμιον». Τέτοια «ἐγκώμια» πραγμάτων ποὺ θεωροῦνται κακά, ἄχρηστα ἢ μειονεκτήματα κι' ἐλαττώματα, ἔχουμε πολλά. Ὁ Λουκιανὸς ἔγραψε τὸ γνωστὸ «Μυίας ἐγκώμιον», ὅπου περιγράφει ὁμνητικὰ τὸ περιφρονημένο κι' ὀχληρὸ αὐτὸ ἔντομο. Ὁ Ἔρασμος ἔγραψε τὸ περίφημο «Μωρίας ἐγκώμιον». Καὶ τελευταῖα ἕνας Γάλλος ἀκαδημαϊκὸς ἔβγαλε ὁλόκληρο βιβλίο μὲ πολλὰ ἐγκώμια ἐλαττωμάτων, π : χ : τῆς Λαιμαργίας. Λίγο πρὶν ἀπὸ τὸν Συνέσιο, Δίων ὁ Χρυσόστομος εἶχε γράψει τὸ ἐγκώμιο τῆς Κόμης. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀντικρούσῃ, φαίνεται, ὁ εὔθυμος Συνέσιος ὑπερασπίσθηκε τὴ φαλάκρα, σὰ φαλακρὸς κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ μὲ πόση ἐξυπνάδα καὶ χάρη! Μεταφράζω ἐδῶ μερικὲς περικοπές: «Ἀφοῦ σ' ἄλα μᾶς ἀρέσει ἡ λειότη κι' ἡ γυαλάδα, γιατὶ νὰ μὴν ἐκτιμοῦμε τὶς ἀρετὲς αὐτὲς καὶ στὴ φαλάκρα; Πόσα δὲν γράφηκαν γιὰ νὰ ἐξυμνήσουν τὴν πανσέληνο· ἀλλὰ τί περισσότερο μᾶς τὴ θυμίζει ἀπὸ τὴ φαλάκρα; Τὰ ζῶα, ὅσο πιὸ ἠλίθια εἶναι, τόσο πιὸ πλούσιο τρίχωμα ἔχουν· οἱ τρίχες εἶναι δεῖγμα πῶς ἡ φρόνηση λείπει. Τὸ πρόβατο, τὸ κουτότερο ζῶο, εἶναι ὁλάκερο σκεπασμένο ἀπὸ μαλλούρες· κι' ἀπὸ τὰ σκυλιὰ τοῦ κυνηγιοῦ τ' ἀνώτερα εἶναι ὅσα δὲν ἔχουν τρίχες στ' αὐτιὰ καὶ στὴν κοιλιά. Ἀπεναντίας, τὸ λογικώτερο ἀπὸ τὰ ζῶα, ὁ ἄνθρωπος, μόνο λίγα μέρη τοῦ σώματός του ἔχει τριχωτά, κι' ὅσο προχωρεῖ σὲ ἡλικία καὶ σὲ φρόνηση, τόσο κι' αὐτὰ λιγοστεύουν... Ἡ φαλάκρα εἶναι τροποντινὰ σύμβολο σοφίας. Μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ τὸ Σωκράτη, ἢ ὁποιονδήποτε ἄλλο σοφό, χωρὶς φαλάκρα; Ἂν πᾶς σ' ἕνα Μουσεῖο καὶ ἰδῇς ὁμοιώματα σοφῶν, θὰ πεισθῇς. Πὲς σ' ἕνα ζωγράφο νὰ ζωγραφίσῃ ἕνα σοφό, σοβαρὸ ἄνθρωπο· θὰ τὸν κάμῃ χωρὶς ἄλλο φαλακρό· ἀπεναντίας, ἄνθρωπος χωρὶς σκέψεις καὶ φροντίδες, ἢ θηλυπρεπὴς καὶ μαλθακός, θὰ ζωγραφισθῇ πάντα μὲ μαλλιά». Ἐγὼ δὲν ἔχω καὶ πολὺ μεγάλη φαλάκρα· ἀλλὰ σὲ σᾶς, ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἐγκώμιο τοῦ ἁγίου Συνεσίου, εὔχομαι νὰ ποκτήσετε μὲ τὸν καιρὸ τὴ μεγαλύτερη!

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΗΛΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

5.

Καλὰ περνοῦσε καὶ στὸ χάνι ὁ κὺρ - Ἠλίας. Ἔτρωγε, ἔπινε, κουβέντιαζε μὲ τοὺς ξένους, διασκέδαζε. Ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ κάθεται σὲ χάνι ὅσο καιρὸ θάμενε στὴ Βαγδάτη. Προτιμοῦσε νάχῃ σπίτι δικό του, νὰ ζῇ ὅπως τοῦ ἄρεσε, σὰν ἀφέντης... Ἀνατολίτης.

Εἶπε λοιπὸν νὰ τοῦ βροῦν, γιὰ νὰ νοικιάσῃ, ἕνα σπίτι. Καὶ τοῦ βρῆκαν ἕνα ποὺ ἦταν στὸν καλύτερο δρόμο τῆς «εὐγενικιᾶς πόλης», σωστὸ παλατάκι. Εἶχε κι' ὡραῖα ἔπιπλα σ' ὅλες τὶς κάμαρες, καὶ μεγάλο κῆπο, καὶ ψηλὴ ταράτσα. Ὁ κὺρ - Ἠλίας ἐγκαταστάθηκε, πῆρε κι' ἕνα σωρὸ ὑπηρέτες καὶ περνοῦσε στὸ παλατάκι του ζωὴ χαρισάμενη.

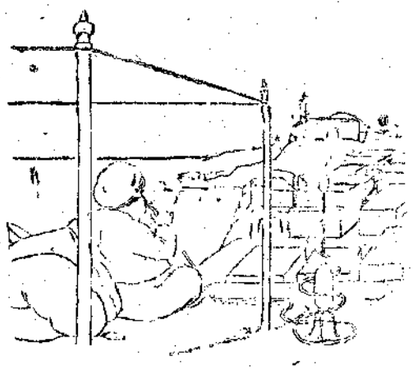

Θὰ πῆτε: καὶ ποῦ ἔβρισκε τόσα λεφτὰ γιὰ τέτοια ζωή; Κι' ὅμως τὸ πουγγί του ἦταν πάντα γεμᾶτο ἀπὸ χρυσὰ κι' ἀσημένια νομίσματα. Εἶχε ὅσα ἤθελε καὶ ξόδευε ἀλύπητα, χωρὶς νὰ ξέρῃ οὔτε ὁ ἴδιος ποιὸς τοῦ τὰ ἔδινε. Φαίνεται — ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του — πὼς φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, εἶχε πάρει μαζί του ὅλα του τὰ μετρητά, καὶ δὲν τὸ θυμόταν. Ἔτσι θἄχε ἀγοράσει κι' ὅσα τοῦ χρειάσθηκαν γιὰ τὸ ταξίδι, κι' αὐτὸ πάλι χωρὶς νὰ τὸ θυμᾶται...

Τὸν βλέπετε τώρα; Κάθεται στὴν ταράτσα του, ἀνάμεσα σὲ μαλακὰ μαξιλάρια, καπνίζει τὸ ναργιλέ του καὶ κοιτάζει τὴν πόλη, ποὺ φαντάζει τόσο ὄμορφη κι' ἀπὸ ψηλά. Τί εὐχαριστημένος, τί εὐτυχισμένος ποὺ εἶναι!

(Ἀκολουθεῖ) **Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ**

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΓΕΡΟΥ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΥ

ΜΑΓΕΙΑ

... Ἤμουνα μικρὸς καὶ δὲν ἔκανα ἄλλη δουλειὰ στὸ χωριό, παρὰ νὰ γυρίζω στοὺς δρόμους, κουρελής, ξυπόλητος, μ' ἀνασκουμπωμένα τὰ μανίκια καὶ τὰ πανταλόνια μου, σωστὸ «ἀραπάκι» ὅπως μέλεγαν. Πουθενὰ δὲ μ' ἔπαιρναν. Καὶ δὲν εἶχα γνωρίσει κανέναν ἄλλο τόπο ἀπὸ τὰ ἀπόμακρα μέρη τοῦ χωριοῦ, κι' αὐτὰ πάλι μὲ τὸ χτυποκάρδι τῆς «φυγῆς».

Μιὰ μέρα ὅμως, μὲ τὰ πολλά μου παρακάλια, μοῦκαναν τὴ χάρη νὰ μὲ πάρουν μαζί τους. Θὰ πηγαίναμε σ' ἕνα μακρυνὸ χωριό, νὰ φέρουμε πράμματα, — ὁ πατέρας μου, ὁ πιὸ μεγάλος ἀδερφός μου κι' ἐγώ. Ἀ! τί μεγάλη ποὺ ἦταν ἡ χαρά μου!

Στὸ δρόμο πάντα πήγαινα μπρὸς ἐγώ. Καὶ πάντα πετοῦσα σὰν πρωταντίκρυσμα καινούργιων μερῶν... Μιὰ στιγμή, μιὰ στιγμή, μά... τί ἦταν ἐκεῖ πέρα, βαθιά, ἑνωμένη μὲ τὸν ὁρίζοντα, ἡ γαλαζοπράσινη λουρίδα; Ναί, ἐκείνη π' ἄρχιζε στὸ τέλος τῆς στεριᾶς. Μὰ καὶ τί εἶναι αὐτή, αὐτὴ ἡ στεριά; Ἕνα κόκκινο χρῶμα παντοῦ. Προχωροῦσα ἀσυναίσθητα, κοιτάζοντας πέρα, τὴ στεριὰ αὐτὴ ποὺ ἁπλονόταν κάτω ἀπὸ τὸ βράχο ποὺ βρισκόμουνα. Τί ἐπακίνδυνο τὸ σταμάτημά μου στὸ χεῖλος τοῦ γκρεμνοῦ! Σάπλωσα κάτω δίχως νὰ σκέπτομαι τίποτε. Μὰ σιγὰ σιγὰ ἄρχισα νὰ ξεδιαλύνω τὶς ἀνακατωμένες ἐντυπώσεις.

Θάναι, σκέφτηκα, ἡ «χώρα» αὐτὸ ποὺ βρίσκεται κάτω μου· τὸ κόκκινο μέρος, τὸ ἔβλεπα, ἦταν νιοσκαμμένο χῶμα, συσσωρευμένο σὰν ἀφρός. Κι' ἐκεῖνο τὸ νερὸ ποὺ τρέχει ἀνάμεσα, θάναι τὸ ποτάμι ποὺ μοῦ μιλοῦσαν γι' αὐτὸ ὁ πατέρας μου κι' ὁ ἀδερφός μου. Ἔβλεπα κι' ἕνα σπίτι μεγάλο, ποὺ δὲν ἐμοιαζε μὲ τὰ σπιτάκια τοῦ χωριοῦ μου. Δούλευαν, φαίνεται, γιατὶ ἔβγαινε πολὺς καπνὸς μέσα ἀπὸ τὸ φουγάρο. Ποτέ μου δὲν εἶχα ἰδεῖ τόσο μεγάλη ἔκταση. Τὸ χωριό μου βρίσκεται σὲ μιὰ κοιλάδα καὶ δὲ βλέπεις τίποτ' ἄλλο παρὰ βουνὰ τριγύρω σου.

Καὶ τὸ μάτι μου ὅλο ξεμάκραινε. Δὲν ἄργησε νὰ βρῇ τὴ γαλαζοπράσινη λουρίδα. Κι' οἱ ἴδιες οἱ πρῶτες ἐντυπώσεις δὲν ἄργησαν νἀρθοῦν. Θάναι βέβαια, ... μὰ τί νάναι; ἄ! ναί, θάναι αὐτὸ ποὺ λένε θάλασσα — «νερό, πολὺ νερό», ἔτσι μοῦλεγαν πάντα, — καὶ ποὺ δὲν τὸ εἶχα ἰδεῖ ποτέ μου...

Μιὰ σιωπηλὴ ἔκσταση, κάτι σὰ νοσταλγία, κάτι σὰν ὄνειρο μὲ κρατοῦσε κεῖ. Καὶ τὰ μάτια, μισόκλεισα, θαμβαστικά, στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα...

Δὲν ξέρω πόσην ὥρα ἔμεινα κεῖ. Ἤμουν τόσο βαθιὰ μαγνητισμένος! Ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος δὲν ἦταν τίποτα γιὰ μένα, τὸν εἶχα ξεχάσει... Μὰ θυμᾶμαι ἕνα γρήγορο κούνημα τοῦ θάμνου ποὺ ἦταν δεξιά μου, ἕνα ἀνασήκωμα τῶν φύλλων του, κάτι σὰν ξάφνισμα, κι' ὕστερα ἓν ἀγριοπὸ πιάσιμο ἀπ' τὸ πουλάμισό μου: Εἶχαν ἀντιληφτεῖ — ὁ ἀδερφός κι' ὁ πατέρας μου — τὸ τί εἶχα κάμει, ἴσως φοβήθηκαν καὶ κάτι χειρότερο, ἔτρεξαν, κι' ὕστερα ἀπὸ ἀναζήτηση μὲ βρῆκαν...

Ἡ πρώτη τούτη γνωριμία μου μὲ τὴ θάλασσα, σὰ μαγεία καὶ σὰ μαγνήτης, μ' ἔνωσε μ' αὐτὴν ἀξεχώριστα. Ὅλη μου ἡ ζωὴ δέθηκε καὶ δόθηκε σ' αὐτήν...

Τώρα, στὴν ἀνάμνηση τοῦ πρωταντικρύσματος τοῦ κόσμου. — τί ἄλλο ἦταν παρὰ «κόσμος» ἡ μεγάλη ἔκταση; — καὶ μαζὶ τῆς θάλασσας, ἡ πέννα μου χαράζοντας τοῦτα σκιρτᾶ, καὶ λυγμοὶ κόβουν τὴ διήγησή μου...

ΝΗΡΕΥΣ

Μεγάλη Τάξις — Α' Βραβεῖον Διαγωνισμοῦ Διηγήματος.

ΟΚΝΟΣ

Πάντα ἀρμενίζοντας σὲ πέλαγα ἐλπίδας,
μιανῆς Ἐδὲμ τὸ λιμανάκι ἀποζητοῦσε,
κάποια βαρκοῦλα ποὺ μονέρατα ἀποζοῦσε...

Μάτια ἀρμενίζοντας σὲ πέλαγα ἐλπίδας
δὲν ἔνοιωθε ἡ φτωχὴ πὼς χέρι καταιγίδας

πάντα στὸν ἴδιο κύκλο τὴν κρατοῦσε.
Κι' ἔτσι ἀρμενίζοντας σὲ πέλαγα ἐλπίδας,
ἀκούραστη γλυκὰ ἀκρογιάλια ἀποζητοῦσε...

Γουλιέλμος Τέλλος [Δ]

ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ

Ἦταν ἕνας καιρὸς ποὔτρεχα πίσω ἀπὸ τὶς πεταλοῦδες. Ἔτρεχα ὧρες ὁλόκληρες ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔπιανα κομμία. Μὰ δὲν στενοχωριόμουν καὶ πολὺ γι' αὐτό.

Μιὰ μέρα, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἄκαρπο κυνήγι — συνηθισμένο πράμα —, γύρισα σπίτι κατακόκκινος καὶ σπάζοντας ἱδρῶτα. Μέσα μου ὅμως ἔντοιωθα κάποια εὐχαρίστηση, βέβαιος πὼς εἶχα δώσει ἕνα καλὸ δεῖγμα ἐπιμονῆς σὲ ἴδιο τὸν ἑαυτό μου.

Μὲ κοίταξαν μὲ βλέμμα παγερό, ζητώντας νὰ μάθουν πῶς εἶχα καταντήσει σ' αὐτὰ τὰ χάλια. Καὶ σὰ μάτια τους διάβαζα τὴ μομφή:

— «Ἀνόητε!»

Ἀνόητος! Μὰ γιατί; Ποιὰ λοιπὸν πρέπει νἆναι ἡ δυνατώτερη ἐπιθυμία, ἡ πιὸ μεγάλη χαρὰ τῶν μεγάλων, ὅταν δὲν ἀγαποῦν νὰ κυνηγοῦν τὶς πεταλοῦδες; Γεμάτος πικρία ἔκλαψα σιγά...

Μὰ δὲν ἤξερα ἂν ἔκλαιγα γιὰ μένα ἢ γι' «αὐτούς», γι' «αὐτοὺς» ποὺ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν τὴ μεγάλη εὐτυχία, ποὺ νοιώθει κανένας κυνηγώντας πεταλοῦδες...

(Μετάφραση) ***Πληγωμένος Ἀετὸς*** [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μπεμπέκα δάγκασε τὸν Τοτὸ στὸ φρύδι. Ἡ μαμά τους βλέπει τὸ σημάδι καὶ τὸν ρωτᾶ:

— Ποιὸς σὲ δάγκασε, Τοτό;

Ὁ Τοτός, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ Μπεμπέκα, ἀπαντᾶ:

— Δαγκώθηκα μόνος μου.

— Μπά! καὶ πῶς ἔφτασε τὸ στόμα σου ὡς ἐκεῖ;

— Ἀνέβηκα στὴν καρέκλα.

(Γεγονὸς) ***Δικηγορίνα***

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Στὸ ἴδιο ὕφος εἶναι γραμμένο καὶ τὸ διήγημα τοῦ ***Ἀλκη Μύρα***, μὲ ὡραία γλῶσσα, πρωτότυπη ἀρχὴ καὶ καλὸ τέλος. Μιὰ ἀπιθανότητα μόνο παρουσιάζει: Ὁ μικρὸς ξεκινάει νὰ πάῃ τὸ φαΐ τοῦ πατέρα του στὸ χωράφι καὶ ἀνεβαίνει ἀπὸ τὸν κάμπο, ὅπου βρίσκεται τὸ χωριό του, στὸ βουνό, ἐνῶ συνήθως συμβαίνει τὸ ἀντίθετο, δηλαδὴ τὸ χωριὸ εἶναι ψηλὰ καὶ τὰ χωράφια κάτω.

Μιὰ εἰκόνα σ' ἕνα ἄλμπουμ θαυμάζει στὸ σύντομο διήγημά του κι' ὁ ***Ἀθηναῖος***. Ὡραία ἡ περιγραφὴ τῆς ***Ἀνεμοζάλης***, ἀλλὰ μὲ πολλὲς ἐκζητημένες λέξεις. Τὸ διήγημα τοῦ ***Δοξ. Ἀκρωτήρι*** περιορίζεται στὴν περιγραφὴ τῆς προσπάθειας ποὺ κάνει τ' ἀγόρι γιὰ ν' ἀνέβῃ στὸ βουνό.

Καλογραμμένο, ἀλλὰ ὑπερβολικὰ μεγάλο τὸ διήγημα τοῦ ***Γκάλικ***. Θὰ κέρδιζε ἐξαιρετικὰ ἂν εἶχε περιοριστεῖ στὸ μισό, γιατὶ οἱ φυσικὲς περιγραφές του εἶναι οἱ ὡραιότερες ἀπ' ὅλες. Πρωτότυπο ὡς σύλληψη τὸ διήγημα τοῦ ***Πολυδεύκη***, ποὺ παρουσιάζει τὸν ἥρωά του γέρο, πιὰ καὶ πισμένον, ν' ἀναπολῇ τὸ παιδικά του χρόνια ποὺ ἀνέβαινε στὸ βράχο του καὶ ξεχνιόταν ὧρες ὁλόκληρες. Ἀπ' ὅλα ὅμως ξεχωρίζουν δίχως ἄλλο τὰ διηγήματα τοῦ ***Νηρέα*** καὶ τοῦ ***Ἀσπρου Γλάρου***, μ' ὅλο ποὺ καὶ στὰ δύο ἐπεμβαίνει ἡ θάλασσα. Τί τὰ θέλετε! Φαίνεται πὼς ἡ θάλασσα εἶναι τόσο σενὰ ἑνωμένη μὲ τὴ φύση τὴν ἑλληνική, ὥστε εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐννοηθῇ μιὰ κάπως μεγάλη ἐδαφικὴ ἔκταση, μιὰ ἐκτεταμένη θέα, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ στὸ βάθος καὶ «μιὰ ὀπωσία γαλάζιου», ὅπως εἶναι ὁ ὡραῖος τίτλος τοῦ ***Ἀσπρου Γλάρου***. Ἀναντίρρητα, αὐτὸ τὸ διήγημα ἔχει τῶραιότερο ὕφος, τὸ καλύτερο γράψιμο. Φαίνεται ὅμως πὼς εἶναι πλαστό, φτιαχτό, γιατὶ τὴν εἰκόνα ποὺ ἔδωσα γιὰ θέμα, ὁ ***Ἄσπρος Γλάρος*** λέει πὼς, ὅταν ἦταν μικρός, τὴν ἔβλεπε κρεμασμένη στὴ σάλλα τοῦ σπιτιοῦ του, πάνω ἀπ' τὴ σερβάντα! Μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτὸ πιστευτό; καὶ μπορεῖ νὰ φανῇ ἀληθινὸ ἕνα διήγημα ποὺ ἔχει τέτοια βάση; Βέβαια, τὰ περισσότερα διηγήματα πλαστὰ εἶναι· ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶναι ***νὰ μὴ φαίνεται*** καὶ τόσο πολὺ ἡ πλαστότης τους. Γι' αὐτὸ — μόνο γι' αὐτὸ — προτιμῶ τὸ διήγη-

μα τοῦ *Νηρέα*. Δὲν εἶναι τόσο καλογραμμένο. μὰ δὲν παρουσιάζει καὶ καμμιὰ ἀπιθανότητα, κι' ὁ γέρο - θαλασσόλυκος ποὺ μᾶς διηγεῖται, μὲ πολὺ αἴσθημα, πῶς πρωτογνώρισε τὴ θάλασσα καὶ πῶς «δέθηκε καὶ δόθηκε» σ' αὐτὴν — ὡραία κι' ἡ παρήχηση — φαίνεται πῶς λέει ὅλη τὴν ἀλήθεια.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω καθὼς κι ὅσοι δὲν ἐδήλωσαν ἡλικία).

Πρῶτον Βραβεῖον: ***Νηρεὺς*** [20Ε].

Δεύτερον Βραβεῖον: *Ἄσπρος Γλάρος* [19Ε].—*Ἄλκης Μύρας* [17Ε].

Τρίτον Βραβεῖον: *Κάας* [16Ε].— *Γκάλιν* [16Ε].— *Πολυδεύκης* [16Ε].

Α' Ἔπαινος: *(ἀπὸ [14Ε] εἰς ἕκαστον)*: Βασίλισσα Νεφερτίτι, Μαρία Μελαγχολική, Σίφουνας, Ἀθηναῖος, Ἄρπης, Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες, Σκυριανόπουλο, Φείδων, Δοξασμένο Ἀκρωτήρι, Ἀνεμοζάλη.

Β' Ἔπαινος: *(ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον)*: Μορφεύς, Μᾶρκος Μπότσαρης, Ταυρομάχος, Ξανθὴ Κουκλίτσα, Κάσσιος, Λουδοβῖκος, Νίτσα Πατρικίου, Λουκᾶς Χρηστίδης.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω).

Δεύτερον Βραβεῖον: *Τάσος Κριθαρᾶς* [18Ε].

Τρίτον Βραβεῖον: *Ἠλέκτρα* [14Ε].

Α' Ἔπαινος: *(ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον)*: Μικρὴ Πρωτευουσιάνα, Σοφὸ Πουλί, Βασίλισσα τῶν Ρόδων, Ἰβανόης.

Β' Ἔπαινος: *(ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον)*: Λάμπρος Κατσώνης, Ἀγράμπελη, Μονάκριβη, Σπινθὴρ τῆς Ἐλευθερίας, Γυρολόγος, Χιονοθύελλα, Ξανθὸς Πεζοναύτης.

Γ' Ἔπαινος: *(ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον)*: Θλιμμένος Ἱππότης, Βοστιτσᾶνος, Μικρὸς Ἀεροπόρος, Εὔθυμος, Ἕλλην, Ἀκάκιος, Αἵμων, Δοξασμένος Ἀεροπόρος, Χρυσὸς Ἥλιος, Παλαβούτσικος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 14 Αὐγούστου 1942

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Θὰ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου σ' ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους.

Εἶναι, δυστυχῶς, πολλοὶ ποὺ, ἂν κι' ἀποκαταστάθηκαν πιὰ οἱ συγκοινωνίες κι' ἔχουν ὅλα τὰ μέσα νὰ κάμουν ἔμβασμα, ὄχι μόνο δὲν ἐπλήρωσαν τὴ συνδρομὴ τοῦ 1942, ἀλλὰ χρωστοῦν ἀκόμη καὶ τὴ συνδρομὴ τοῦ 1941! Δὲν τοὺς εἶχα διακόψει, ἔχοντας ὑπ' ὄψι μου τὶς περασμένες ἀνωμαλίες καὶ δυσκολίες, ποὺ τοὺς δικαιολογοῦσαν, καὶ περιμένοντας. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι σωστὸ καὶ δίκαιο νὰ ἐξακολουθήσῃ. Τὸ κάτω - κάτω δὲν διαθέτω καὶ παραπανιστὰ φυλλάδια, γιατὶ τώρα δὲν μπορῶ νὰ τυπώνω παρὰ τόσα, ὅσοι εἶναι οἱ πληρωμένοι συνδρομηταί. Λοιπὸν τοὺς προειδοποιῶ: Ἂν ὡς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ μηνὸς δὲν ἔχουν πληρώσει, φυλλάδιο Σεπτεμβρίου δὲν θὰ λάβουν καὶ νὰ τὸ ξέρουν.

Σέργιος Μαυρίδης: — Βαθύτατα μᾶς ἐλύπησε ὁ πρόωρος θάνατος τοῦ παλιοῦ αὐτοῦ καὶ καλοῦ μας φίλου. Ἀπὸ πατριαρχικὴ τῆς Πόλης οἰκογένεια,μὲ *ἀνατροφή*, ἀδελφὸς τοῦ ἐξόχου ὀδοντοϊατροῦ κ. Δημήτρη Μαυρίδη καὶ τοῦ διακεκριμένου παθολόγου κ. Ἀντώνη Μαυρίδη — τοῦ οἰκογενειακοῦ μας γιατροῦ — ὁ Σέργιος διακρίθηκε ὡς ἀνώτερος ἐμπιστευμένος ὑπάλληλος τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν. Πρωτύτερα, γιὰ πολλὰ χρόνια, εἶχε ἐργασθεῖ καὶ στὸ γραφεῖο μου μ' ὅλο τὸ ζῆλο καὶ τὴν ἀγάπη παλιοῦ Διαπλασόπουλου, κι' ὄχι μόνο ὡς ὑπάλληλος, παρὰ κι' ὡς συνεργάτης. Πραγματικῶς, σὲ παλιούς μου Τόμους πολὺ συχνὰ ἀπαντιέται τὄνομά του κάτω ἀπὸ ὡραιότατες μεταφράσεις καὶ διασκευές. Εἶχε γίνει τοῦ σπιτιοῦ μας, τὸν ἀγαπούσαμε γιὰ τὸν σπάνιο χαρακτῆρα του, γεμᾶτον χρηστότητα, εὐθύτητα, εὐγένεια, καλωσύνη, καὶ μᾶς ἀγαποῦσε. Ποτὲ δὲν μᾶς ξέχασε, ποτὲ δὲν «τὸν χάσαμε», ὅπως τόσους ἄλλους. Ὅσες κι' ἂν ἦταν οἱ δουλειές του, οἱ φροντίδες του, πάντα θυμόταν κι' ἔβρισκε καιρὸ νὰ ἔρχεται νὰ μᾶς βλέπῃ, μὲ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον, μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη. Στὶς χαρές μας, στὶς λύπες μας, πάντα ὁ Σέργιος Μαυρίδης ἦταν κοντά μας. Κι' αὐτὸ ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν ἔρριξε κάτω μιὰ ἀρρώστεια γιὰ νὰ μὴ σηκωθῇ πιά... Πῶς νὰ μὴ μᾶς λυπήσῃ βαθύτατα ὁ πρόωρος θάνατός του;

Γιὲ τοῦ Ψηλορείτη, πραγματικῶς, τὸν παλιὸ καιρό, ἔδινα εὔσημα — δύο, τρία, πέντε — καὶ γιὰ κάθε «ὡραία ἐπιστολή» ποὺ λάβαινα ἀπὸ Διαπλασόπουλο. Γρήγορα ὅμως παρατήρησα πῶς πολλοὶ δὲν μοῦ ἔγραφαν παρὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πάρουν Εὔσημα. Ἦταν φλύαροι στὰ γράμματά τους, ἐπιτηδευμένοι, ψεύτικοι, ἔκαναν, καθὼς λένε, «φιλολογία». Κι' αὐτὲ δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου. Σὲ λίγο, λοιπόν, κατήργησα τὰ Εὔσημα τῆς Ἀλληλογραφίας. Ἀπὸ τότε, τὰ παιδιά μου δὲν μοῦ γράφουν παρὰ ὅταν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη, ὅταν ἔχουν κάτι νὰ μοῦ ποῦν, καὶ δὲν ζητοῦν ἄλλο παρὰ νὰ τοὺς ἀπαντήσω. Ἔ, αὐτὸ μ' ἀρέσει πολύ... — Ἔλαβα καὶ τὸ ἄλλο σου γράμμα, ἴσα - ἴσα περὶ ἀλληλογραφίας, ἀλλά... ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει. *Ὑάκινθε*, κι' ἀπὸ σένα ἔχω σήμερα δυὸ μεγάλα κι' ὡραῖα γράμματα. Ναί, ὁ Σωκράτης, ὅταν τοῦ ἔλυσαν τὰ χέρια ἔνοιωσε μιὰ μεγάλη εὐχαρίστηση τρίβοντάς τα ἐκεῖ ποὺ εἶχαν μουδιάσει ἀπὸ τὸ δέσιμο, κι' εἶπε στοὺς μαθητές του: Βλέπετε; ἂν δὲν μοῦ ἔδεναν τὰ χέρια, θὰ εἶχα τώρα αὐτὴ τὴν εὐχαρίστηση; Ἔτσι καὶ σύ, ὅταν ἔλαβες πολλὰ μαζὶ φυλλάδιά μου ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μεγάλη καθυστέρηση κι' ἔνοιωσες μιὰ τόσο μεγάλη χαρά, θυμήθηκες τὸ φιλόσοφο καὶ συλλογίσθηκες: χωρὶς αὐτὴ τὴν καθυστέρηση, θἆταν τόσο μεγάλη ἡ χαρά μου; Νὰ λοιπὸν ποὺ κάθε κακὸ ἔχει καὶ τὸ καλό του... Ὁ κ. Φαίδων, συγκινημένος, σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γράφεις γιὰ τὸ θάνατο τῆς γυναίκας του καὶ τὴ σχετική του Ἐπιστολὴ — ποὺ μόνο ἀπ' αὐτὴν τὸν ἔμαθες τόσο ἀργὰ — καθὼς καὶ τὴν καλή σου μητέρα. *Σμίλη*, πρέπει βέβαια νὰ σὲ ἱκανοποιήσω· κι' ἴσως θὰ σὲ ἱκανοποιοῦσα καλύτερα — ἢ μᾶλλον γρηγορώτερα — ἂν εἶχα ἀκόμα τὸ χειρόγραφο τοῦ ποιήματός σου ἐκείνου. Ἀλλὰ τἀπορριπτόμενα δὲν τὰ φυλάω καί, δυστυχῶς, δὲν τὸ θυμοῦμαι τώρα πιά, γιὰ νὰ σοῦ ἔλεγα κάτι πιὸ θετικό. Τὸ μόνο ποὺ θυμοῦμαι εἶναι πῶς μοῦ φάνηκε πολὺ ὅμοιο μὲ κάποιο ἄλλο γνωστό, καὶ γι' αὐτὸ ἐπρόσθεσα στὴν ἀπόρριψη «νὰ μοῦ στέλνετε μόνο δικά σας κομμάτια». Τώρα ὅμως ποὺ μὲ διαβεβαιώνεις πῶς ἦταν ἐντελῶς δικό σου, πρωτότυπο, ὄχι μόνο τὸ πιστεύω, παρὰ συμπεραίνω καὶ τοῦτο: γιὰ νὰ μοῦ θυμίσῃ ἄλλο, γνωστό, θὰ πῇ πῶς ἦταν κι' ὡραῖο, καὶ πῶς μόνο γιατὶ μοῦ φάνηκε ἀντιγραφὴ ἢ μίμηση τὸ ἀπέρριψα. Σὲ παρακαλῶ λοιπόν, ἂν μπορῇς νὰ μοῦ τὸ ξαναστείλῃς κι' ἂν εἶναι ὅπως νομίζω, θὰ τὸ δημοσιεύσω.

Ἐδῶ σταματῶ τὶς ἐκτενεῖς ἀπαντήσεις, γιατὶ ἡ δημοσίευση τῶν νέων Ψευδωνύμων ἔχει μείνει πίσω, καὶ σ' αὐτὸ τὸ φυλλάδιο εἶναι ἀνάγκη νὰ δημοσιευθοῦν ὅσο μπορεῖ περισσότερα.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν κι' οἱ ἑξῆς: ***Νηρεὺς*** (ναί, ὁ ἕνας στὴν Πρέβεζα, ὁ ἄλλος στὴν Κεφαλλωνιά, κι' ὁ τρίτος στὸν οὐρανό! ὤ, πολὺ συγκινητικὸ αὐτὸ τὸ γράμμα σου γιὰ τὸν ἀξέχαστό μας *Τώνη Λίτσο*...) ***Σιμοὺν*** (ἀλήθεια, ὅταν σμίγουν δυὸ Διαπλασόπουλα, μιλοῦν καὶ συνεννοοῦνται σὰν ὁμήλικα, κι' ἂς εἶναι τὸ ἕνα 19 χρονῶν καὶ τὸ ἄλλο «πιτσιρῖκος»· νὰ σοῦ ζήσουν τὰ παιδιὰ τῆς κουνέλας σου, ἐκτὸς ἂν προτιμᾷς νὰ τὰ ... φᾷς·) ***Λουδοβῖκος*** (ἀπαντῶ σὲ δυὸ γράμματά σου· χαίρω ποὺ βρίσκεις «ὑπεραρκετὴ» μιὰ μόνο σελίδα μὲ Μικρὲς Ἀγγελίες· ὤ, βεβαιότατα, ἀπὸ τὴ θεολογία τῶν «ἀργοσχόλων» προτιμότερο εἶναι τὸ «πίστευε καὶ μὴ ἐρεύνα»·) ***Αἴγλη*** (ἐκτενῆ ἀπάντηση δὲν ἔχουν ὅσοι μοῦ γράφουν «πολλά», ἀλλὰ ἐκεῖνοι ποὺ, μὲ πολλὰ ἢ λίγα, ἀνακινοῦν ἕνα ζήτημα γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἢ μοῦ λένε μιὰν ἀπορία τους —ἔστω καὶ σὲ τρεῖς γραμμὲς — ποὺ μπορεῖ νὰ τὴν ἔχουν πολλοί· θερμὰ συγχαρητήρια ποὺ ἦρθες πρώτη στὶς ἐξετάσεις γιὰ τὴν Ἀνωτέρα τοῦ πιάνου·) ***Ἀφρόκρινο*** (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ σὲ συλλυπεῖται μαζί μου γιὰ τὸ θάνατο τῆς καλῆς σου γιαγιᾶς· ἡ ἀρρώστεια τῆς καϋμένης τῆς γυναίκας του, ποὺ τὴν ἐβασάνισε τόσα χρόνια, ἦταν ἕνα εἶδος ἡμιπληγίας ποὺ προῆλθε ἀπὸ «οὐρία»· ἔτσι λέγεται μιὰ ἀλλοίωση τοῦ αἵματος ποὺ προέρχεται ἀπὸ κακὴ λειτουργία τῶν νεφρῶν·) ***Ναΐς*** (καὶ σένα σ' εὐχαριστεῖ θερμότατα ὁ κ. Φαίδων· τὸ φυλλάδιο σοῦ τὸ στέλνω τακτικὰ ὅπως καὶ στὴν ἐξαδέλφη σου, κι' ἀπορῶ πῶς ἐκείνη τὸ λαβαίνει καὶ σὺ ὄχι· μήπως εἶναι ἀνάγκη νἀλλαχθῇ ἡ διεύθυνση; ἐξέτασε καὶ γράψε μου·) ***Δοὺξ τῆς Λευκάδος*** (ἐλπίζω νἄνέλαβες ἐντελῶς στὸ ὡραῖο προάστειο· τὸ κομμάτι σου, ἐμπνευσμένο ἀπὸ ἐκεῖ, θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ·) ***Δρυὼ - Ροδούλα*** (ἄ, ὄχι, ὁ Ἀνανίας δὲν τὸ πῆρε καὶ τόσο κατάκαρδα γιὰ τὴν ἀποτυχία του στὴ ντοματοκαλλιέργεια· τὸν παρηγόρησε, φαίνεται, καὶ τὸ ἄρθρο ποὺ σᾶς ἔγραψε, γιατί, ξέρετε, εἶναι παρηγορία ὅταν γράφῃ κανένας τὸ πάθημά του, τὸν πόνο του· γι' αὐτὸ κι' ἕνας ποιητὴς εἶπε· «οἱ λύπες μας γίνουνται τραγούδια»·) παλιὸ ***Στραβόξυλο*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση· ἀλήθεια, τὸ χιλιάρικο ποὺ πλήρωσες σήμερα, μόλις κάνει μιὰ δραχμὴ ἀπὸ τὸ ἑκατοστάρικο ποὺ ἐπλήρωνες ἄλλοτε μὲ ἄλλους λόγους, ἂν κρατιόταν ἡ ἀναλογία, ἔπρεπε νὰ πληρώσῃς... ἑκατὸ χιλιάρικα! ἀλήθεια, ἤσουν κάποτε καὶ σὺ «βαρέλα» σὰν τὴ Μαλάμω καὶ φοροῦσες φουστάνια ποὺ σ' ἔκαναν ἄλλη τόση; πῶς κατάφερες νἀδυνατίσῃς; μήπως μὲ τὸν ἀναγκαστικὸν ἐπισιτισμό, ποὺ πολλοὺς χοντροὺς τοὺς εὐεργέτησε; γιὰ τὸ ψευδώνυμό σου, ὑπόμεινε ἀκόμα αὐτὸ τὸ «παλιὸ» τρεῖς μῆνες· ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου θὰ κανονισθῇ ὁριστικά·)

Ἰβανόης (ἔχεις πολὺ δίκιο· τὸ κακὸ προῆλθε ἀπὸ τὴν μεγάλη ἀδυναμία τῆς σεβαστῆς θείας - Μαρίας στὰ παιδιὰ ποὺ δὲν τοὺς ἀρνεῖται τίποτα, ἀλλὰ οἱ τοιχοκολλήσεις στὸ γραφεῖο μου εἶναι κι' ἀσχημία κι' ἀσέβεια καὶ πρέπει νὰ καταργηθοῦν... διὰ νόμου·) ***Τραγουδιστὴς*** (χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσει καὶ τὸ νέο μου μυθιστόρημα, ποὺ ἡ ὡραία του μετάφραση «τὸ κάνει ἀκόμα ὡραιότερο»· ἐγὼ δὲν βρίσκω καὶ τόσο ξέθωρο τὸ μελάνι ποὺ τυπώνουμαι τώρα· πάντως, ποῦ τὰ παλιὰ ἐκεῖνα! δὲν εἶναι, οὔτε ὑπάρχουν πιά...) ***Ἄλκης Μύρας*** (πραγματικῶς ὡραῖα τὰ βιβλία ποὺ διάβασες τελευταῖα καὶ πολὺ σωστὲς οἱ κρίσεις σου γι' αὐτά· ναί, τὸ «Ταξίδι» τοῦ Ψυχάρη μποροῦμε νὰ τὸ ὀνομάσουμε «Εὐαγγέλιο τῆς Δημοτικῆς», κι' ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μεγάλη του αὐτὴ ἀξία, ἔχει καὶ τὴ χάρη τοῦ ὕφους του, τὴν ἐξυπνάδα, τὴν εἰρωνεία καί, σὲ πολλὰ μέρη, τὴν ποίηση·) ***Χρυσαυγὴ*** (ἀλήθεια, ἀφοῦ γιὰ ἕνα μυθιστόρημα τοῦ Βέρν, χοντρὸ «ἕνα δαχτυλάκι», ζητοῦν χίλιες πεντακόσιες δραχμές, ἡ συνδρομὴ γιὰ ἕνα τόμο «Διαπλάσεως» δὲν εἶναι τίποτα· τὸ ζήτημα τῆς «Κυριακῆς», καθὼς θὰ εἶδες, ἐλύθηκε καὶ τώρα τὴν γράφω· τὸ «ἀπὸ τ' ἀρχαῖο», γιὰ ἱστορικὸ κομμάτι, εἶναι περιττό·) ***Ἀηδόνι τοῦ Βορρᾶ*** (ναί, πολλὰ Διαπλασόπουλα ἔρχουνται στὸ γραφεῖο μου καὶ θὰ μποροῦσαν νὰ παίρνουν ἀπ' εὐθείας τὸ φυλλάδιό τους· ἀλλ' αὐτὸ θὰ δυσκόλευε πολὺ τὴν πάντα πολύπλοκη ὑπηρεσία τῆς διεκπεραιώσεως καὶ προτιμῶ νὰ τὰ στέλνω ὅλα ταχυδρομικῶς κι' ἂς ξοδεύω· ὁ ὅρκος; μὰ ὁ ὅρκος εἶναι κάτι ἱερό! μπορεῖ κανεὶς νὰ ὁρκίζεται στὰ φέμματα;) ***Φασουλίνα*** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα· ἐλπίζω «ἡ ἀλληλογραφία καὶ σὺ» νὰ μὴν εἶσθε πιὰ τόσο «ἄσπονδοι ἐχθροί», νὰ καταγίνεσαι μαζί μου, κι' ἔτσι νὰ ἡσυχάσουν ἀπὸ σένα «κι' ἡ μαμμά σου κι' ἡ γάτα σου»· ἀλήθεια, κάνεις ἀρκετὲς ἀνορθογραφίες καὶ πρέπει νὰ λείψουν· ἀλλ' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀμέσως, σιγὰ - σιγά· ὥστε καὶ τὸ ἑπόμενο γράμμα σου ἂν θἄχῃ μερικὲς δὲν πειράζει·) ***Προμηθεὺς Δεσμώτης***, (περίμενε, θὰ τὰ διαβάσω μὲ τὴ σειρά τους, γιατί, ἐννοεῖς, μὲ περιμένει βουνό· ὄχι ἕνας, ἀλλὰ πολλοὶ λαοί, καὶ σὲ διάφορα μέρη τῆς γῆς, ἔκαμαν τὶς ἀρχικὲς γλῶσσες κι' ἀπ' αὐτές, ὄχι μὲ τὴν ἐπιμιξία, ἀλλὰ κυρίως μὲ τὴ διασπορά, προῆλθαν οἱ ὁμοιογενεῖς γλῶσσες ποὺ μοιάζουν μεταξύ τους·) ***Ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο*** (καὶ τὸ δικό σου πρῶτο γράμμα πολὺ μ' εὐχαρίστησε· ἀφοῦ ἀναγνωρίζεις πῶς εἶδες τόσα καλὰ ἀπὸ μένα ἀφότου ἔγινες συνδρομητής μου, μιὰ μόνο ἀξίωση ἔχω ἀπὸ σένα ἐγώ: νὰ μοῦ γράφῃς τακτικὰ ἢ τουλάχιστο νὰ μὴ μαφίνῃς πολὺν καιρὸ χωρὶς νέα σου· ἂν πετύχῃς καὶ κανένα ξεσπάθωμα, καλὸ θὰ εἶναι· ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν πετύχῃς, δὲν πειράζει).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα δρ. 100.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1942. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ ἀ. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα:

Γιὰ τὴν Πατρίδα, ἀ. (ΔΓ). Φωτοβόλος Τοξότης, ἀ. (ΙΤ). Εὐχὴ τῆς Μάννας, ἀ. (ΚΑ). Κλεφτόπουλο, ἀ. (ΚΒ). Ἄσσος τῆς Θαλάσσης, ἀ. (ΠΡ). Ἔφη, κ. (ΕΔ). Ἀνθισμένο Γιούλι, κ. (ΙΖ). Παραμυθένιος Πρίγκηψ, ἀ. (ΧΠ). Ξανθὸ Ποντικάκι, κ. (ΑΓ). Ροδοδάκτυλη κ. (ΔΚ). Πριγκιπόπουλο τῆς Ὁμίχλης, ἀ. (ΚΚ). Μικρὸ Ζιζάνιο, ἀ. (ΝΑ). Κερασένια, κ. (ΑΒ). Ἱππότης τῶν Κρίνων, ἀ. Ξιφίας, ἀ. (ΙΣ). Ἔρση, κ. (ΤΚ). Ἀρχιδοὺξ τῶν Ἀθηνῶν, ἀ. (ΓΒ). Δαίμων, ἀ. (ΚΣ). Πιστὸς Φίλος, ἀ. (ΑΠ). Μικρὸς Ἀεροπόρος, ἀ. (ΛΚ). Προυσαεύς, ἀ. (ΠΚ). Γιάννης Ἀγιάννης, ἀ. (ΠΚ). Παλιὸ Βιολί, κ. (ΕΑ). Ταραχοποιός, ἀ. (ΙΓ). Λευκὸς Πύργος, ἀ. (ΑΔ). Πεισματάρα, κ. (ΜΕ). Στοιχειωμένο Βασιλόπουλο, ἀ. (ΜΓ). Ἀσύλλυπτη Σκιά, κ. (ΑΜ). Φαρμάκι, κ. (ΚΦ). Ἱππότης τῆς Θάλασσας, ἀ. (ΓΑ). Ξανθὸς Ἴκαρος, ἀ. (;;). Γιού-Γιού, κ. (ΔΡ). Φτωχὸ Σπουργιτάκι, ἀ. (ΙΛ). Κόρη τοῦ Βουνοῦ, κ. (ΜΟ). Ὑποκόμης, ἀ. (ΦΣ). Ἀτρόμητη Ἑλληνοπούλα, κ. (ΛΛ). Μουντζούρα, κ. (ΜΒ). Ρεβέκκα, κ. (ΜΒ). Γαϊδουράγκαθο, κ. (ΜΚ). Προμηθεὺς Δεσμώτης, ἀ. (ΓΚ) Γύφτος, ἀ. (ΓΠ). Χωματόπλαστος, ἀ. (ΓΠ). Καρβουνιάρης, ἀ. (ΤΑ). Πυργιωτόπουλο, ἀ. (ΘΒ). Ἀεροδιάλυτος, ἀ. (ΦΚ). Σύλλογος Πυργιώτικος Παρνασσός, Γαλάζιος Σταυροφόρος, ἀ. Κολοκοτρώνης, ἀ. (;). Ἀνδροῦτσος, ἀ. (;). Πλαπούτας, ἀ. (;). Νικηταρᾶς, ἀ. (;). Ἐρυκίνη, κ. (ΤΒ). Πυρφόρος, ἀ. (ΘΣ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Δευκαλίωνα*** (θὰ τὸ διαβάσω καὶ στὸ ἐρχόμενο θὰ σοῦ πῶ·) ***Λουκουμὰν*** (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα καὶ χαίρω πολύ· γράφε μου, δὲν πειράζει ἂν θἆναι «ἄσχημα» τὰ γράμματά σου, σιγὰ - σιγὰ θὰ γίνουν κι' ὡραῖα·) ***Νεράϊδαν τοῦ Θερμαϊκοῦ*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση· θὰ ἔλαβες βέβαια καὶ τὰ μετὰ τὸ 20ό φυλλάδια·) ***Μπιφάκι*** (χαίρω γιὰ τὴν ἀπόφασή σου· σοῦ ἐνέκρινα, τὸ ψευδώνυμο, σ' ἐφοδίασα μὲ τὰ «ἀπαραίτητα» καὶ περιμένω·) ***Γενναῖο Ἑλληνόπουλο***, (χαίρω γιὰ τὴ γνωριμία· Μικρὰ Μυστικὰ ἔστειλα· γράφε μου ὅταν μπορῇς·) ***Ἄσπρο Κουνελάκι*** (ἔδωσα στὸ φίλο τοῦ μπαμπᾶ σου τὰ φυλλάδια· τὴ φωτογραφία σου τὴν εἶχα λάβει, θὰ τὴ δημοσιεύσω μὲ τὴν «46η Κυριακή»·) ***Ἀνώνυμον*** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· ἔστειλα καὶ Μικρὰ Μυστικά·) ***Πυθέαν*** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 297ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ὀκτωβρίου.

287. Λεξίγριφος

Ἂν πάρῃς ἀριθμητικὸ
Κι' ὅρο μαζὶ γεωγραφικό,
Τὰ δυὸ νὰ τὰ ἑνώσῃς,
Ἕνα φαιδρότατο θεὸ
Εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἄρης

288. Στοιχειόγριφος

Βαρυέσαι, χασμουριέσαι,
Κακομοιριὰ ὄχι λίγη...
Μὰ τῆς πετᾶς τὸ πρῶτο
Καὶ τὸ κακό σου *λήγει*.

Μέλλων Ναύαρχος

289. Μεταγραμματισμὸς - Στοιχειόγριφος.

Κάποιος μεγάλος ποταμὸς
Νησάκι ἐγίνη ἑλληνικό,
Ἀλλάζοντας κεφάλι·
Κι' ἂν στὸ νησάκι ὁλοταχῶς
Προσθέσῃς κι' ἄλλο ἓν ἀρχικό,
Ζῶο χοντρὸ προβάλλει.

Ποιητής

290. Δημῶδες Αἴνιγμα

Παιδὶ πατρός,
Παιδὶ μητρός,
Μὰ κανενὸς
Ἀνθρώπου γιός.

Μένα Λίζα

291. Δίζυγον

```
 * * * * * * *
   *       *
* * * * * * *
  * *     * *
  * *     * *
  *         *
  *         *
```

Ὁριζοντίως, ἄνω, ἔντομον· κάτω, πόλις τῆς Πελοποννήσου. Καθέτως ἐξ ἀριστερῶν: μεγάλη θεά, ἡ μεγάλη της χώρα, πτηνὸν ἁρπακτικόν, ἐργαλεῖον γλύπτου.

Μικρὸς Διαβολάκος

292. Κρυπτογραφικὸν

1232456728	=	Ἡφαίστειον.
24728	=	Φάρμακον.
321728	=	Ἀσιατ. πρωτεύουσα.
45627	=	Ἰόνιος νῆσος.
513728	=	Ἀκρωτήριον.
625828	=	Ἄγαλμα.
7128728	=	Τουρκ. πόλις.
871575	=	Εὐρωπ. πόλις.

Ζάχαρη

293-297. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν, πάντοτε μετ' ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

δμάς, μένω, ἄκρος, φάρος, ὑγρός.

Ἔβερεστ

298. Φωνηεντόλειπον

θς — δ — κ — δδθ

Μόνα - Λίζα

299. Γρῖφος

πῶς
πῶς πῶς
πῶς πῶς
πῶς πῶς πῶς πῶς
πῶς πῶς

ερ γ
ερ γ ερ γ
ερ γ ερ γ Ὦν
ερ γ ερ γ ερ γ ερ γ
ερ γ ερ γ

Ἑλληνικὴ Ἐλευθερία

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 23—25

159. Ὑπερίτης (ὑπέρ, ἥτις).— 160. Σεμίραμις (σέ, μῖ, Ρᾶ, μῦς).— 161. Ὀβίδιος - Ὁ ἴδιος. — 162.

ΚΑΙΡΟΝ — 163. ΙΑΝΟΣ (Αἶνος, Νῖ-
ΑΚΡΙΣ — νος, ὄνος, σανός). — 164-
ΙΡΙΣ — 168. Τὰ πτερωτὰ εἶναι Τ καὶ
ΡΙΣ — Α: ΤΑρας, σΤΑφίς, ἈρΤΑ,
ΟΣ — κροΤΑλίας, ΚωνσΤΑντῖνος.
Ν — 169. ΠΕΛΑΓΟΣ - ΠΑ-
ΝΑΜΑΣ (ΠαλαμᾶΣ, ΦΕιδίΑς, ΚοΛόΜβος, ΚανΑρης, τέΝαΓος, ΔΑρεῖΟς, ΠερσεὺΣ).—170. Ὀκνὸς νέος, φτωχὸς γέρος.— 171. ***Ἡ Πεντέλη ἐξάγει μάρμαρα*** (ἡ πέντε λι, ἓξ ἄγει, μ' αρ μα, Ρᾶ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οἱ νέοι ὅροι: Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία μεγαλυτέρα τῶν 15 στίχων, καὶ μόνον μία τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φύλλον. Τιμολόγιον: Ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα, δρ. 20. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 7 δρ. ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ, 10 δρ. μὲ παχέα καὶ 15 δρ. μὲ κεφαλαῖα. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 25.

[ΜΒ-1160]

Ἐ ἰσερχόμενος εἰς τὸν «Σύλλογον τῶν Ἱπποτῶν» χαιρετῶ ὅλα τὰ **Μέλη** αὐτοῦ καὶ ἰδιαιτέρως τὴν Πρόεδρο ***Διδώ***.

ΑΙΘΕΡΑΡΧΟΣ

[ΜΒ-1161]

Τ' ΕΧΝΗ»

Ἀρχίσαμε σειρὰ ἀπὸ διαλέξεις. Θέμα τὸ ΘΕΑΤΡΟ. Ἔγινε ἡ α'. Μίλησε ὁ ***Λογοτέχνης*** μὲ θέμα: Ἱστορία τοῦ Θεάτρου. Ὑποστηρίξτε Μ.Β.806.

[ΜΒ-1162]

Σ ***ὸλ κλειδὶ*** ἀνταλλαγὴ Μ.Μ. κάνεις καὶ συλλογή;

Ἄκουστε, προσοχὴ στὰ τηλεφωνήματα. Κοστίζουν πολλὰ τώρα.

Φιλελεύθερη τ. «Καλλιτεχνῶν»

[ΜΒ-1163]

Ἐ ***ἰσερχόμενος στὸν διαπλασόκοσμο ἀποτείνω ἔνθερμο χαιρετισμὸ στὰ διαπλασόπουλα-ες.*** Ἀνταλλάσσω γράμματα καὶ Μ. Μυστικά. Γράψατε: Τασίτσαν Σμαγάδη, Σελευκιδῶν 5, Θεσσαλονίκην διά:

ΑΡΚΤΟΓΡΟΝ

[ΜΒ-1164]

2ος ΝΟΜΟΣ ΤΡΙΩΝ ΤΕΜΠΕΑΗΔΩΝ

(Ἀφιερωμένος στὸν Ντῖνο Ζηριώτη).

Μὴ λὲς κοσταμάρες ὅταν μπορεῖς νὰ σιωπᾶς.

[ΜΒ-1165]

Ἐ ὐχαριστοῦμε θερμὰ ὅλα τὰ διαπλασόπουλα, ποὺ μᾶς ἐτίμησαν στὴν χορευτικὴ συγκέντρωσή μας τῆς 19-7-42.

Συλλ. ***«Δουλειὲς μὲ φοῦντες»***

[ΜΒ-1166]

ΝΙΚΗ - ΕΛΛΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

—Ἀπ' ὅσους ***ζωντανούς***, ὅσους ***παλληκάρια***, ὅσους ***Ἕλληνες, προσμένουμε ἀπόκριση*** στὸν [ΜΒ'-900] διαγωνισμό μας. Στεῖλτε ὡς τὶς 28 τ' Ὀχτώβρη.

—***Ἀθλητικὸ Τμῆμα***: Συναντήθηκαν οἱ ὁμάδες τοῦ Βόλλεϋ ***«Νίκης - Ἑλλάδος»*** καὶ ***«Σαλονικιωτῶν»***. Οἱ δικοί μας ὑπερίσχυσαν μὲ 15)4, 15)6.

—***Ἔκδρομικὸ Τμῆμα***: Διοργανώθηκαν ἡμερήσιες ἐκδρομές, Κουρὶ καὶ Ἀρετσοῦ.

—Ἐλάχιστα τακτικὰ μέλη, συνοδευόμενα ἀπὸ συρφετὸ δοκίμων ποὺ ἀπορρίψαμε (πρωτόβγαλτα διαπλασόπουλα, σπουργίτια γραβατοκομποδεμένα καὶ παρδαλὲς πεταλουδίτσες) φτειάξανε σύλλογο γιὰ νὰ χορεύουνε μὲ τὴν ψυχή τους, (καὶ μὲ τὰ πόδια τους). Οἱ ἄνθρωποι περάσανε γιὰ δίσκο γραμμοφώνου τὴν Διάπλαση. Ἂς ἔχουν τὴν εὐχή μας — κι' ἂς πᾶνε στὸ καλό . . .

[ΜΒ'-1167]

Ξ αναγυρίζοντας στὴ Διάπλασί μας ἀλληλογραφῶ κι' ἀλλάζω τετραδιάκια μὲ ὅλους. Ἀποκάλυψη ἀδιαφορῶ.

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟΥ, γειά σας. ***Ἐθνικὸ Ἰδεῶδες, Σκυριανόπουλο, Πληγωμένε Ἀετέ***, περιμένω πρῶτα ἀπὸ σᾶς.

Ἀρχίζοντας τὴ δράση, προκηρύσσω τὸν πρῶτο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ:

Θέμα: Ποιηματάκι ἢ πεζὸ γιὰ τὴν ΑΘΗΝΑ μας. Προθεσμία δίμηνη, συμμετοχὴ ἐλεύθερη, ***Βραβεῖα τρία διαλεχτὰ βιβλία.***

Γράψτε: Λάκην Φθενάκην—Οἰκονόμου 3 - διὰ Κ.

ΚΩΣΤΑΣ ΦΤΕΡΗΣ

[ΜΒ-1168]

Κ ΑΘΟΔΟΣ

Μὲ ντόρο καὶ μὲ κέφι πέφτουμ' ἀπ' τὰ νέφη, σκορπώντας γύρω τὴ χαρά, δίχως δελτίο καὶ ὀδρά.

ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ
ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΝΗΣΙ

[ΜΒ-1169]

Τ ΟΞΟΤΗΣ.

ΤΟΞΟΤΗΣ. Συνεργάτης τῆς «ΤΕΧΝΗΣ» ΤΟΞΟΤΗΣ.

[ΜΒ-1170]

Σ υλλυπητήρια τῷ τεθλιμμένῳ προέδρῳ ***Ἠπειρωτάκι*** (Τετραμελοῦς Μ. Περισκοπίου), ἐπὶ τῷ ἀπροσδοκήτῳ θανάτῳ ὡρολογίου. — ***Κίρκη-Ζέφυρος.***

[ΜΒ'-1171]

Μ εγάλα Διαπλασόπουλα, ἕνα σας γράμμα μεγάλη χαρά μου, Δσις Ἄσυλον ἁγίου Σπυρίδωνος, Πλάτου 9, Νέα Καλλιπολις Πειραιεύς. Διὰ Ἀκριδούλα.— ***Μυρίνη***

[ΜΒ-1172]

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΕ! ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΩ Διαγωνισμὸν Μικρῶν Μυστικῶν. Ἀποστεῖλατε τὰ Μικρομυστικά σας στὸν ΑΙΘΕΡΑΡΧΟΝ. Στὸ τέλος ἑκάστου μηνός, θὰ βραβεύονται τὰ καλύτερα τετραδιάκια, διὰ πεντακοσιοδράχμων βραβείων. Προθεσμία ἀπεριόριστος, συμμετοχὴ δεκάδραχμος. Ἄμεσος εἰς ὅλους, ἀνταπόδοσις. Δ)σις, ΜΒ'-221. Σπεύσατε ὅλοι καὶ ὅλες.

ΑΙΘΕΡΑΡΧΟΣ «ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ»

[ΜΒ-1173]

Ρ ***οδοβασίλισσα***, θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστη!!! χά-χά-χά εἶναι τρομερόν!!!

Γλωσσοκοπάνα, μεγάλη ἐξέλιξις . . . τὰ πάρτυ σοῦ πῆραν τὰ μυαλὰ καί, ἀντίο Διάπλασις . . .

Αὔρα - Μύρα

[ΜΒ-1174]

Σ ύλλογος «***Ἀστὴρ***» Καλλιθέας. Πρὶν καλοσυσταθῇ διαλύεται. Μάνος=Τριανταφύλλου, Σίτσα=Μπακοπούλου, Χαρούμενη Καρδιά=Σοφιανοπούλου, Μαργαρίτα=Μεταξᾶ, Εὔθυμο Ἀραπάκι=Σοφιανοπούλου, Εὔθυμη Καλλιθεᾶτις = Τριανταφύλλου, Πεταλούδα=Μεταξᾶ, Αὐτοαποκαλδπτομαι! ***Τσιγγούνης=Ι. Φίλιππας***

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ. ΤΣΙΓΓΟΥΝΗΣ
«ΑΘΑΝΑΤΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ»

[ΜΒ-1175]

Α ***σπρε Γλάρε***, τὸ ξανθὸ δόρσημο τῆς ἀνοιξιάτικης ἀδοιπορίας φυλλορροεῖ στὶς ἐπάλξεις τῶν βάθρων . . . Τί θὰ μελωδήσουν τώρα οἱ ἔκπτωτες καρδιές τῶν κενταύρων;

Λιμνοθαλασσίτης
Πρόεδρος τῆς «ΦΔΟΓΑΣ»

[ΜΒ-1176]

Χ αιρετῶ τοὺς φίλους μου καὶ ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ μὲ Ἀκράτητον Ἱππέα, Ἄσσον τοῦ Ἀέρος καὶ Μικρὸν Ναπολέοντα.

Κορφιατοπούλα

[ΜΒ-1177]

Δ ***ούκισσες***, ὁ τίτλος εἶναι ***οἰκογενειακός;*** (ἀπαντήσατε).

Ὀλυμπιονίκη, συγχαρητήρια καὶ Ἐπείτιμος.

Δοξασμένο Ναυτόπουλο, ξανάβες τὸν Θεῖο;

Γιὸς τοῦ Ψηλορείτη

[ΜΒ-1178]

Α λληλογραφῶ ***μόνον*** μὲ μεγάλα διαπλασόπουλα. Θέλω νὰ γνωρίσω τὴ ***Γυφτοπούλα*** καὶ ***Τσιγγάνο***. (Δ)σή μου: Γιώργην Παυλόπουλον. Μυρτίλλου 1. Πύργον - Ἠλείας).

Γύφτος

[ΜΒ'-1179]

Ρ ***οδοβασίλισσα***, ἀντιχαιρετῶ! ὦ!!! μεγίστη τσιγκοῦνα, ***Κίρκη, Ζέφυρε***, ἔγιανε τὸ... ρολόϊ μου. Σᾶς χαιρετᾶει.

Νίλς, ἀθηναΐτικους χαιρετισμούς.

Νηρέα, συγχαρητήρια.

ΗΠΕΙΡΩΤΑΚΙ

[ΜΒ-1180]

Α γαπητὲς ***Δούκισσες***, μάθετε ὅτι, γαλάζιο αἷμα ῥέει καὶ θὰ ῥέει πάντα στὶς φλέβες μας.

Ἀναποκάλυπτη, Γαλήνη, Διαβατάρικο Πουλί, Χρυσόφτερη Πεταλούδα, τοῦ

«ΑΣΤΕΡΟΣ»

[ΜΒ-1181]

Ἐ ***ἰσερχόμενος εἰς τὴν κίνησι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ἅπαντα τὸν διαπλασιακὸν κόσμο, ἰδιαιτέρως τὴν διαπλασιακὴν νεολαίαν τοῦ Πειραιῶς.***

ΦΑΡΟΦΥΛΑΞ

[ΜΒ-1182]

Μ παίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα, καὶ ἀλοίμονο σὲ ἐκεῖνον ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ γίνῃ ἐμπόδιο στὰ σχέδιά μου. Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. Δ)σις Κον Ἡρακλῆν Τσάλλην Ἀραχώβης 4, Ἀθήνας, διὰ

Εὔθυμη Διαπλασοπούλα

[ΜΒ-1183]

Λ ***ιμνοθαλασσίτη***, ἱστορία πεζή — Ἕνα διψασμένο φεγγάρι ἔλυωσε στὰ θαυμαστικά Ὅμως ἡ ματζουράνα ἄφιο' ἕνα φεγγαρίσιο δέρμα.

ΑΣΠΡΟΣ ΓΛΑΡΟΣ
τῆς «ΦΔΟΓΑΣ»

[ΜΒ-1184]

Σ ΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»

Πεντακόσια τὰ βιβλία στὴ

ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

τοῦ συλλόγου μας.

Ὀλόθερμες εὐχαριστίες στὴ δεσποινίδα ***Γεωργία Ταρσούλη*** γιὰ τὰ ἐκλεκτὰ βιβλία ποὺ τόσο εὐγενικὰ καὶ τελείως αὐθόρμητα μᾶς πρόσφερε.

[ΜΒ-1185]

Α νακοίνωση τοῦ Μαντείου. Ἀκορώνουμε τὴ ΜΒ'683, καὶ τιμωροῦμε ἀσεβεῖς μὲ ἀποκάλυψη. Ἀναποκάλυπτη=Ἀργυριάδου, Γαλήνη=Διανεράκη, Καρυᾶτις=Ἀργυριάδου, Διαβατάρικο πουλί=Γλύκατζη. Γαρδένια, περίμενε τὴ σειρά σου. Καὶ τώρα ἀρκούμαθα νὰ μειδιάσουμε μὲ τὴν ἀφέλειά σας. Ἂν θέλετε πηγαίνετε νὰ παρηγορηθῆτε στὴ μονὴ τοῦ Ἀχακίου.

ΚΑΛΧΑΣ - ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

[ΜΒ-1186]

Ν έος Γραμματεύς: ***Ἄλκα.***

Νέα Μέλη: ***Ὀλίκα, Λήδα, Τρελλὴ Μαθητριούλα, Σανθὸς Μαέστρος.***

Ἀντιπρόσωποι: Θηβῶν, ***Ἀλκμήνη.***

Καλαμῶν: ***Καλαματιανὸ Ἀκρογιάλι.***

ΑΤΙΘΑΣΣΑ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΔΑ

[ΜΒ-1187]

Υ ψηλάντη τί ἔγινε τὸ πριγκηπικό σου ἄξιωμα;

Φαίδρα, Τζέλα
«Ἀτιθάσσων Γυμνασιοπαίδων»

[ΜΒ-1188]

Π ***ατρινὰ διαπλασόπουλα***, πέρασα ἀπ' τὴν ὤμορφη πόλη σας . . . Κρίμα ποὺ δὲ σᾶς γνώρισα . . .

— ***Διαπλασόπουλα*** τοῦ Πύργου καὶ τῆς Καλαράτας, τὸ ἴδιο . . . Ἄλλοτε . . .

— ***Στὸ Μυστρᾶ:*** «Μαρθάκι, ἀναστήθηκεν ὁ Παλαιολόγος!» Συγκίνηση, ξ;;

— ***Λιμνοθαλασσίτη***, «τὸ Μπούρτζι . . . ἐξαφανίστηκε;;» Μὰ βέβαια μὲ . . . λίγο κρασάκι... Ὦ ἀθηναῖε, μυριάκις . . . beate!!

— ***Ντῖνο***, (σ' ὅσα μοῦγραψες): Καλλίτερα! Ἐσένα πάντως δὲ . . . σὲ πειράζει;! Ἔτσι;

Ντῖνος Ζηριώτης

[ΜΒ-1189]

Π ενθοῦντες βαθέως, κατόπιν θανάτου τοῦ λατρευτοῦ μας Προέδρου Μάρκου Μπόταρη, στέλλομεν πρὸς ὅλα τὰ διαπλασόπουλα ἕνα φιλικὸ χαιρετισμό.

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΑΡΕΑ

Τύποις Σαργιάδου